

มหากาพย์สงครามเวทมนตร์

ของหลั่ง

ทวิวัฒน์ เขียน

หากมนตร์ดำไม่ได้เป็นเพียงเรื่องเล่า
แต่คืออาชีพของคนในเงามืด คุณจะเลือกใช้มัน
เพื่อปกป้อง... หรือทำลาย?

ของปลิง

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ทวิวัฒน์

**ของขลัง
ทวิวัฒน์**

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มีนาคม 2568
จัดพิมพ์โดย : สำนักพิมพ์กาฬกาล
บรรณาธิการบริหาร : มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร
กองบรรณาธิการ : Salamansa
ออกแบบปก : ญาณิสร์ ชูโชคชัย
ออกแบบรูปเล่ม : เทอดศักดิ์ จงยิ่งศิริ

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ทวิวัฒน์.

ของขลัง.- กรุงเทพฯ : บুদ্ধ ไม้, 2568.

296 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-14-0655-4

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

จัดจำหน่าย : บริษัท บুদ্ধ ไม้ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 ถนนพระราม 2

แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์ 0-2415-2621 โทรสาร 0-2416-7744

www.booktime.co.th

**กาฬ
กาล**
GALAGAN

 Glagaan.Publishing

 @Glagaan.Publishing

คำนำผู้เขียน

น่าจะไม่ได้เขียนเรื่องยาวแล้วแหละ — ผมบอกกับตัวเอง หลังเขียนเรื่องยาวครั้งสุดท้ายเมื่อปี ๒๕๖๒ แด่ปีที่ผ่านมามีผลงานเรื่องยาวเลยสักเรื่อง ความดัน ความขี้เกียจ สารพัดความฯ ถ้าโถมจนผมล้มไปแล้วด้วยซ้ำว่าเรื่องยาวเขียนกันยังไง

สวัสดีครับ อันนี้โพสต์จริงหรือเปล่าครับ

ผมเริ่มต้นด้วยคำถามกับครูเปิด มนต์ชีพ เมื่อเห็นครูโพสต์ชวนมาเป็นนักเขียนกันเถอะ ผ่าน Facebook ส่วนตัว ผมรู้จักครูในฐานะศิลปินและนักแต่งเพลง — ไม่เกี่ยวข้องกันหนังสือ หรือ..มนต์ชีพ จะเป็นมิฉะชีพ

สรุปว่าตัวจริง

ได้พูดคุยเกี่ยวกับลักษณะงานที่สนใจ หาพอยต์ที่อยากนำเสนอจนสุดท้ายเคาะที่เรื่อง ‘ของขลัง’ นี้ อยากเห็นไสยเวทย์ปะทะกัน ลองเขียนมนต์ต่างๆ มาให้ดูได้ไหม อยากรู้วามนต์ไหนจะชนะ — คำถามจากมนต์ชีพ (ผมว่ามนต์นี้แหละน่าจะชนะ) ผมค่อยๆ ร้อยเรื่อง หาข้อมูลปะติดปะต่อจนได้หนึ่งเรื่องนำไปเสนอ

รอผลลัพธ์

โอเคครับ — อยากได้เป็นไตรภาค ครูเปิดตอบกลับ

ผมบอกแล้วมนต์ชีพนั้นแข็งแกร่ง

ผมพาพล็อตเรื่องลงพื้น กระจายให้เป็นสามภาคอย่างที่นักประพันธ์เพลงต้องการ และเขียนภาคหนึ่ง (ที่ทุกท่านถืออยู่ตอนนี้) ออกมาเป็นรูปเล่มได้สำเร็จ

ก่อนที่จะผมจะกลับไปบ้านภาคสองต่อ ผมขอใช้พื้นที่ตรงนี้ขอบคุณทุกท่าน
ที่เกี่ยวข้อง

ครูเปิด คุณมี สำนักพิมพ์กาฬกาล ผู้ให้พื้นที่นำเสนอผลงาน
ที่ต้องตา และเพื่อนๆ นักเขียนที่ให้อำลัังใจและจิกกัดจนงานเสร็จ
พี่น้อง ครู เจ้าสำนัก Story Hub Thailand ผู้มอบคมดาบและ
เคียวกรำจนดาบมีคม

พ่อแม่ ญาติ พี่น้อง ที่เปิดโอกาสให้ทำงานที่ชอบได้เต็มที่
หยก แฟนผู้เป็นทุกอย่าง บรรณาธิการ คนอ่าน คนกวน คนป่วน
และคนที่คอยเป็นกำลังใจให้

ตัวเอง ขอขอบคุณที่ยังเขียนหนังสือ

และ

ผู้ที่อ่านมาถึงบรรทัดนี้ทุกท่าน

ทวิวัฒน์

คำนำสำนักพิมพ์

เบื้องแรกที่สำนักพิมพ์กาฬกาฬเปิดรับสมัครนักเขียน ก็มีนักเขียน
ทั้งหน้าเก่าหน้าใหม่ส่งกันมามากมาย แต่มีผลงานของคนหนึ่งที่เข้าตา
มาก..เขาใช้นามปากกาว่า “ทวิวัฒน์”

สิ่งที่แหลมคมไฉล่มากกว่าผลงานคนอื่นคือการใช้ภาษา...ภาษา
ของทวิวัฒน์มีน้ำหนัก เห็นภาพ ได้กลิ่น กระตุ้นความรู้สึกให้โลดเต้นขึ้น
มาได้อย่างถึงอกถึงใจ...เราจึงนัดคุยกัน

อ้อ ไม่ใช่ักเขียนหน้าใหม่ มีผลงานออกมาแล้วหลายเรื่อง มีนา
เล่าการใช้ถ้อยคำถึงได้ดูซ้ำของ เก้า และหลากหลายขนาดนี้

ครั้งแรกทวิวัฒน์นำเสนอเค้าโครงเรื่องมาเกี่ยวกับไสยศาสตร์เขมร
มนตร์ดำ จบสมบูรณโนเล่มีเดียว แต่ทางสำนักพิมพ์เชื่อว่าศักยภาพ
ของเขาทำอะไรได้มากกว่านั้น เลยขอให้เขียนนิยายที่เป็น “มหากาพย์
สงครามเวทมนตร์” ซึ่งสุดท้ายก็ลงตัวและวางแผนว่าจะเขียนเป็น
ไตรภาค

“ของขลัง” เป็นเล่มแรกของไตรภาคนี้ ที่แค่เริ่มเปิดมาก็รับรอง
ได้ว่าสนุกแล้ว ด้วยสำนวนที่...ถ้าเป็นสุราก็เข้มแบบวิสก็อ่อนเดอะรีด
และการเดินเรื่องที่ยิ่งอ่านก็ยิ่งน่าติดตาม...คำพูดที่ว่า วางไม่ลง มัน
เกิดขึ้นกับนิยายเล่มนี้จริงๆ

บรรยากาศของเรื่องที่ข้องแวะกับธุรกิจสีเทาบ้าง การเมืองใน
เงามืดบ้าง ทวิวัฒน์บรรยายออกมาจน...ไม่ใช่แค่เห็นภาพ แต่เรียกว่า
แทบจะลืบลำกันได้เลย

สุดท้ายขอไปอีกนิดถึงเล่มต่อไปอีกสองเล่ม...จะขึ้นต้นด้วย
“ของ” เหมือนกันทั้งหมด ซึ่งนักเขียนตั้งชื่อออกมาเสร็จแล้วแต่ขอเก็บ
เป็นความลับก่อน แต่หากนักอ่านท่านใดนึกสนุกจะลองเดาชื่อเล่นๆ
ก็ไม่ผิดกติกาใดๆ

ขอจงมีความสุขในการอ่าน

สำนักพิมพ์กาฬกาล

บ้านเทิง ชัยเชิง และปัญญา

ของขลัง

บทนำ

อวัณ

บริเวณลานกว้างที่สถานบันเทิงแห่งหนึ่ง ยึดครองโดยปรักษ์
ใช้เป็นสถานที่จอดรถของร้าน รถจอดเต็มล้นออกมาข้างฟุตบาท
ร้านอาจเจรจากับตำรวจในพื้นที่ ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ถึงมองไม่เห็น
เหล่าเหล็กติดล้อพวกนี้

เหมือนเช่นทุกวัน---ป้อม ชายแก่ทำหน้าที่เป็นพนักงานรับรถ
แอบหลับ ไม่ว่าหมาจะเห่าจะหอนหรือกั๊กกันดังขนาดไหนแกไม่
เคลื่อนไหว เด็กรับรถแห่หากวันใดแกตายในหน้าที่กว่าจะมีคนรู้
คงตอนเช้า สถานที่นี้ไม่ต้องลงทุนใด เพียงแค่ปรับพื้นที่ให้พอเสมอ
ไม่ต้องเทปูนหรือถมยกสูง ขอแค่รถเข้ามาจอดได้และเจ้าของเข้าไปหา
ความสุขในสถานบันเทิงเป็นพอ แสงสว่างอาศัยต่อไฟตรงพอให้มีแสง
นำทาง หลอดไฟบางดวงติดๆ ดับๆ เงามตะคุ่มบริเวณต้นไม้คนไม่รู้บางที่
อาจสะดุ้งเมื่อลมพัด ทั้งที่ความจริงเป็นเพียงป้ายหาเสียง

ลูกค้ารายหนึ่งเดินโซเซออกมาจากร้าน เป้าหมายไม่ใช่รถยนต์—
เขามาแทกซี่ ประสบการณ์เสียส่วยกรณีมาแล้วขับสองหมื่นยังฝังใจ
ตอนนั้นยกมือไหว้ก้มหัวจนแทบติดพื้น เจ้าหน้าที่ในเครื่องแบบปิดบัง

ใบหน้าด้วยหน้ากากอนามัยไม่ฟัง เงินเสียค่าปรับต้องไปกดเอทีเอ็มมา ยื่นให้กับมือ ใช้ระบบโอนไม่ได้—เข้าใจว่าคงเป็นหลักฐาน

“แม่เงี้ย---ทำไมโลกแม่เงี้ยไม่ยุติธรรมเลยวะ!” ขนาดตะโกนเสียงดังลุงรับรถยังไม่ตื่น สภาพของชายวัยทำงานเสื้ออ้วยออกมา นอกกางเกง ดูแล้วตี่มนักเอาการ ชนิดที่ว่าหมาได้กลิ่นเหล้ายังถอยออกห่าง แต่ยังไม่ไกล สัญชาติญาณบอกว่าอีกไม่นานจะมีอาหารมาเสิร์ฟ “มันเข้ามาทำงานที่หลัง แล้วทำไมมันได้ดิบได้ดีก่อนกู!”

สารพันปัญหาระบายให้ลมฟ้ารับรู้ แม่เงี้ยไม่ได้แต่ทำให้สบายใจขึ้น เท้าซ้ายไม่สามัคคีกับเท้าขวา เดินตัดหน้าถอยหลังจนเซ เกือบล้ม กลืนอาหารที่เพ็งกินเข้าไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงผสมแอลกอฮอล์ คละคลุ้ง เพียงโก่งคออาจุมทั้งหลายแทรกผ่านคอหอยพุ่งลงพื้นดิน หมาจรวบริเวณลานจอดรถูเข้ามาแย่งกันกิน โชคดีคือดีเจ้าของอาหารดันตัวหลบทัน ไม่เช่นนั้นคงโดนหมาชนล้ม

“เฮ้ย! กูไม่ใช่คนขี้หวงหรือก๊วย ให้กูหลบก่อนสิวะ!” เจ้าของอ้วกตวาด มองฝูงหมาแย่งกินของเหลือตัวเองได้แต่หัวเราะที่ไม่ต่างอะไรกับสังคมทำงาน หัวหน้าโยนเศษเงินมาให้ก็แย่งกัน ที่เป็นงานกลับผลักให้คนอื่นทำ ถ้าเลือกได้เขาอยากไปสัมภาษณ์งานที่อื่น แต่คงเป็นไปไม่ได้ผ่านฤดูหนาวมาสี่สิบบอบแล้วแล้วใครจะรับ

ชายขี้เมามั่นใจว่าหลังอ้วกแล้วสติพอกลับมาบ้าง เพียงแค่เดินออกไปเรียกแท็กซี่ บอกที่หมาย ขึ้นไปนั่ง ระหว่างทางนั่งหลับ ลืมตาอีกทีก็ถึงคอนโดฯ คลานเข้าลิฟต์ เปิดประตูห้อง นอนทั้งชุด พรุ่งนี้วันหยุดหลับให้เต็มที ถ้าไม่มีใครโทรปลุกถามงานด่วน วันจันทร์คงมีแรงกลับไปทำงาน—วัฏจักรมนุษย์เงินเดือน

บางสิ่งสะกิดให้เขาหันกลับไปสนใจกองอาจรม ผุ่งหมาจรถอย
หลังหนีทั้งที่สิ่งปฏิกูลยังส่งกลิ่นเหม็น เขามั่นใจว่าตาไม่ฝ้า สติยัง
พอมี ภาพที่เห็นทำให้ต้องขยับตา กองอ้วนนั้น--ขยับได้

ไม่ใช่ลมพัด สายลมไม่มีทางพัดให้กองอ้วนเคลื่อนไหวจากจุดที่
ทิ้งตัว เขามั่นใจว่าเมื่อครูใช้มือซ้ายยันต้นไม้วี โกงคออ้าปากอ้วนสุดตัว
ปริมาณอาหารและแอลกอฮอล์ที่กินไปเชื่อว่ามากลุ่มนั้นกินต่อไม่หมด
แต่ตอนนี้มันขยับได้

กองอ้วนเคลื่อนจากใต้ต้นไม้ขยับเข้ามาใกล้เขาที่เดินมาชิด
พุดพาท ระยะห่างไม่กี่ปีใกล้ขนาดได้กลิ่น ไม่ใช่กลิ่นอาหารผสม
แอลกอฮอล์ แต่เป็นกลิ่นเหม็นเน่าราวกับขยะหมักไว้รวมอาทิตย์
เหมือนเนื้อที่ลืมหืมไว้ใต้เยนจนเน่า สิ่งเรียกสติเขากลับมาหาใช้มีแค่
กลิ่น อ้วนหนึ่งกองขยับยกตัวสูงขึ้นก่อตัวจนเป็นรูปร่างเหมือนมนุษย์
ไม่เพียงมีแขนขา มันขยับได้ ท่อนแขนขวายกขึ้นขนานกับผืนดินซำๆ
หยดอาจรมร่วงลงพื้น เวลานี้หมาจรหนีไปหมดแล้ว เขาเรียกให้ลูกรับรด
ตื่นแต่เหมือนว่าเสียงนั้นไปไม่ถึง ลุงยังคงนั่งหลับสัปหงกอยู่ที่เดิม สิ่ง
ประหลาดในรูปร่างมนุษย์เดินเข้าใกล้ เขากลับจนไม่อาจก้าวขาขยับ
สัมผัสแรกที่มันตะปบลงหัวไหล่คล้ายมีคนฟาดเขาด้วยลูกโป่งบรรจุน้ำ

หยุ่นแหะน่าแขยง

ถ้าให้เลือก เขายอมให้มันจับเพียงอย่างเดียว ดีกว่าให้มันทำ
ในขั้นตอนต่อไป หัวไร่เครื่องหน้าเคลื่อนเข้ามาหา แม้ไม่มีปากแต่เขา
เหมือนได้ยินเสียงมันร้อง

เสียงครวญครางฟังไม่ได้ศัพท์ คล้ายเสียงโหยหวนขอความช่วยเหลือ
หากตั้งใจฟังมีเสียงอะไรอื่นร่ำไห้--พอที่ เขาไม่อยากฟังอีกแล้ว

มันยื่นหน้าเข้ามาประชิด อีกเพียงไม่กี่สามซัอนี้มันจะมุดเข้ามาในปากและแทรกเข้ามาในจมูก ซี้เมารวบรวมสติหลักอมนุษย์อาจ่มสุดแรง มือจมเข้าไปในอกเน่าๆ ถึงข้อมือ สัมผัสคล้ายเอามือปักลงแอ่งโคลนตื้นๆ พอทำให้มันเซถอยออกไปได้ เขาแทบอยากอาเจียนอีกครั้ง แต่พยายามกลืนไว้

กลัวว่าถ้าอ้วกออกมาอีกกองมันจะเพิ่มจำนวนเป็นสองตัว

“ช่วยด้วย!” คำพูดลึนคิดที่สุด แต่ตอนนี้ไม่มีคำใดเหมาะสมมากไปกว่า

กว่าสมองจะสั่งการให้สองขาก้าววิ่ง อมนุษย์พลันตั้งหลักเข้าใกล้ จนเกือบคว้าเขาได้อีกครั้ง โชคดีเขาถอยหลังกลับและออกวิ่งได้ทันเวลา ถ้าอยู่ใกล้ร้านเหล้าที่เพิ่งออกมา เขาคงกลับเข้าไปในร้านอีกครั้ง อย่างน้อยถ้าเขาเมาคนข้างในน่าจะเรียกสติให้ได้ แต่ตอนนี้ทางที่จะกลับเข้าร้านต้องเผชิญหน้ากับมันที่ขวางอยู่—ไม่น่าเสี่ยง

ร้านรวงปิดสนิท บ้างแขวนป้ายขาย บ้างขึ้นป้ายแข่ง - ให้เช่า พิษเศรษฐกิจทำให้ธุรกิจปิดตัวไปตามๆ กัน ขนาดเป็นช่วงเวลากลางวันยังไม่มีร้านไหนเปิด ไม่ต้องพูดถึงเวลาตีสองกว่า ต่อให้มีคนอยู่ก็คงหลับเป็นตาย—เหมือนตาลุงรับรถ นอกจากเป็นคนขี่เขาบางที่แกอาจหูตึงด้วย

“เฮ้ยๆ จอดสิวะ!” เขายกมือโบกเรียกแท็กซี่สี่เหลี่ยมเหลืองขึ้นไฟแสดงว่างแล่นมาแต่ไกล หากแต่เมื่อรถแล่นเข้ามาใกล้กลับผ่านไปโดย ไม่ชะลอ “แม่งเอ๊ย! ทำไมไม่จอดรับวะ!”

สมองจินตนาการเหตุผลไปต่างๆ นานา คนขับมองไม่เห็น หรือเจตนาไม่รับ รีบไปเติมแก๊ส หมดกะ สารพัดสาเหตุ แต่สิ่งเดียวที่เขา

ไม่อยากคิด---หรือคนขับจะมองเห็นไอ้ตัวที่เดินตามเขามาข้างหลัง มันยังตามมา แม้วังไม่ได้แต่มันยังคงก้าวที่ละก้าว อดีตชายขี้เมาไม่รอช้า สับขาวิ่งด้วยแรงของมนุษย์ พันหัวมุนนี้ไปจะถึงถนนใหญ่ น่าจะมีรถสัญจรไปมามากกว่านี้ แสงไฟจากป้ายมินิมาร์ทเปิดตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ตอนนี้ประหนึ่งทางสู่สวรรค์ อีกไม่กี่ก้าวเขาจะได้พบคนปกติ

“เฮ้ย!”

ชายวัยสี่สิบสะดุ้งเมื่อบางสิ่งวางลงบนบ่า เขาหันหลังไปสะบัดออก ตอนแรกคิดว่าเป็นอมมนุษย์ แต่กลายเป็นว่าคนที่จับบ่าเขาเป็นคนปกติ

“คุณ! คุณเดินมาจากทางนี้เห็นมนุษย์อ้วนหรือเปล่า”

“มนุษย์อ้วน” คู่สนทนาทวนคำ น้ำเสียงบ่งบอกว่าไม่เข้าใจในสิ่งที่เขาพูด

ยังไม่ทันที่เขาจะได้อำปากอธิบาย ด้านหลังของชายสวมหมวกเก็บส้นน้ำเงินเข้มปรากฏอมมนุษย์ยืนโง่งน

“นั่นไง! มันอยู่นั่น!”

ชายขี้เมาที่ตอนนี้สร้างเต็มตาขี้นิวส์ทันเทไปด้านหลัง ทำท่าจะออกวิ่ง แต่กลับถูกรื้อของชายหนุ่มรั้งไว้

“จะจับทำไมวะ หนีสิ!” เขาออกแรงกระชากแต่ไม่หลุด แรงของอีกฝ่ายมีมากกว่าที่คิด

แม้มีชายหนุ่มยืนกั้นกลาง เขายังได้กลิ่นเน่าเหม็นจนแทบจุก ปีกของหมวกเก็บปิดบังใบหน้า---แต่เขาเห็นว่าชายคนนั้นกำลังยิ้ม

รอยยิ้มเย็นเยือกจนรู้สึกสะท้านแผ่นหลัง ออกแรงมากเท่าไร ข้อมือของเขายังไม่อาจหลุดพ้นจากพันธนาการ รวากับว่ามือของ

อีกฝ่ายเป็นคิมเหล็ก

“อย่าเพิ่งหนีสิ” ริมฝีปากใต้หมวกเก้บขยับ “เดี๋ยวฉันก็ไม่ได้ลองวิชากันพอดี”

“วิชาห่าอะ---” ยังไม่ทันได้เอ่ยปากคำ อมนุษย์อาจุมที่อยู่ด้านหลังทะลึ่งพรวดแทรกตัวออกมาด้านหน้า

ครั้งนี้เขาไม่อาจต้านทานแรงปะทะของกองอาจุม มันโถมเข้าใส่ทั้งตัวจิ้งหะเดียวกับที่อีกฝ่ายปล่อยมือ เขาล้มลงกับพื้น กองอ้วกปริมาณมหาศาลทับลงมา กลิ่นเน่าเหม็นยิ่งกว่าขยะเปียกเกินบรรยายเป็นคำพูด ทำเอาแสบจมูก แม้ว่าร่างกายมันประกอบไปด้วยของเหลวแต่ยังมีความเหนียวน่าขยะแขยง

เขายันตัวมันด้วยสองมือและเข่าหมายให้มันหลุดออกจากร่างกาย--ไม่เป็นผล ครั้งนี้เร็วแรงของมันมากกว่า ร่างกายมันหนักเหมือนหินก้อนใหญ่ สองมือกดเขาให้อ้าแขน สองขาทับหัวเขาไว้จนไม่อาจขยับเขยื้อน เขาถูกมันตรึงไว้โดยสมบูรณ์

ของเสียที่เขาเพิ่งขย่อนออกจากร่างเมื่อครู่ตอนนี้พยายามกลับเข้าที่เดิม แม้ปากไว้มันยังพยายามแทรกเข้ามา ของเหลวและเศษอาหารไหลซึมเข้าทางปาก จมูก หู หรือแม้แต่ดวงตาที่เขากดเปลือกตาให้แนบชิดติดกัน ยิ่งเมื่อเขาอ้าปากร้อง มันอาศัยจังหวะนี้พุ่งทะยานเข้ามาในปากพรวดเดียว

“ฮะ! ฮะ!”

ชายวัยกลางคนล้วงปากด้วยสองนิ้วหมายให้สิ่งประหลาดนั้นออกมา--ไร้ผล ร่างกายเหมือนมีบางสิ่งเคลือบไว้ห่อหุ้มข้างใน แม้มองไม่เห็นแต่รับรู้ได้ มือเท้าเริ่มไม่ทำตามความต้องการ เขาอยากลุก

วิ่งหนีไปมินิมาร์ทด้านหน้าขอความช่วยเหลือ แต่ตอนนี้กลับนั่งคุกเข่า
โหมหัวกับพื้นดินไม่หยุด ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพิ่มแรงลงไปทีละน้อย รู้สึกว่า
หน้าผากมีเลือดซึม แต่ไม่อาจหยุดการกระทำนั้นได้ จนกระทั่งเสียงดีด
นิ้วดังขึ้น—เขาหยุด

แม้คุมร่างไม่ได้ แต่ยังรู้สึกถึงความเจ็บปวด เขาอยากขีดเลือด
แต่สองมือไม่ขยับ สิ่งเดียวที่ยังทำตามความรู้สึกของเขาคือน้ำตา

“อ้าว—ยังร้องให้ได้อยู่หรือ”

เขายังได้ยินเสียงและรับรู้ว่ามีผู้พูดคือชายสวมหมวกน้ำเงิน
หากแต่ไม่อาจขยับเขยื้อนร่างกายได้

“ช่วย—ด้วย”

“อืม—ยังพูดได้ด้วย” คล้ายเขาเป็นสัตว์ทดลองงานวิจัยของอีก
ฝ่าย

เวลานี้น้ำตาเขาหยุดไหล เสียงร้องขอความช่วยเหลือค่อยๆ หาย
ไปตามความรู้สึกด้านชาบริเวณริมฝีปาก—สุดท้ายแม้แต่ปาก เขาก็ขยับ
ไม่ได้ดังใจคิด

มนุษย์ (?) เพียงคนเดียวที่อยู่บริเวณนั้นเดินไปหาที่นั่งตรงก้อนหิน
ใหญ่ ชั่วแควหนึ่งเขาเห็นสายตาที่อีกฝ่ายมองมา ไม่นั่นใจว่าเป็นสายตา
ของมนุษย์จริงหรือไม่ มันช่างดูไร้ประกายราวกับหินกลมๆ ก้อนหนึ่ง

“ใช้เวลาไปสักหน่อย แต่สุดท้ายก็โอเค” ชายสวมหมวกพูดพิมพ์
ระยะห่างระหว่างเขาไม่น่าได้ยิน แต่กลับรับรู้ได้ คล้ายกับอีกฝ่ายกระซิบ
อยู่ข้างหู

ชายหนุ่มล้วงบางอย่างออกมาจากกระเป๋า เหยี่ยงทรงกลมไม่รู้
ว่าเป็นของชาติไหน ลูกคลิ้งพลิกไปมาซ้ายขวาราวกับเหยียนนั้นเป็น

ของเล่น ทั้งที่เจ้าตัวยังนั่งอยู่ด้านหน้า เขากลับรู้สึกว่ามีบางอย่างเดินวนอยู่รอบตัว ไม่ใช่วิญญาณ ไม่ใช่ภูตผี แต่เป็นชายคนนั้นกำลังเดินวนพร้อมพูดบางอย่างที่ครั้งนี้เขาไม่เข้าใจ คล้ายบทสวดหรือมนตร์คาถาทันทีที่คำสุดท้ายจบลง--ประสาธสัมผัสทุกอย่างของเขามีระดับเหมือนมีคนลับคัตเอาตีในร่างกาย

ผลการทดลองเสร็จสมบูรณ์--ชายหนุ่มสวมหมวกเก็บคิดในใจเป็นครั้งแรกที่ได้ลองใช้กับคนเป็นๆ แม้ใช้เวลานานไปหน่อยแต่ผลลัพธ์ไม่ต่างจากต้องการ เขาพินิจเหรียญลึบในมือ ไม่ว่าจะด้านหัวหรือก้อยดูปกติ คงมีเพียงเหนียวอดปรางค์วัดอรุณฯ ถูกเจาะรูไว้ก่อนเก็บเข้ากระเป๋าทามเดิม

นาฬิกาข้อมือบอกเวลาตีสองห้าสิบสองนาทีก่อน ถ้าไม่รีบอีกสักพักคนในสถานบันเทิงคงทยอยออกมา กฎหมายบอกให้ปิดเที่ยงคืน ร้านคงจ่ายส่วย แต่ละวันเปิดยาวถึงตีสาม ชายหนุ่มพิจารณาชายตรงหน้าที่นอนคว่ำกับพื้น ไม่ต้องจับชีพจรหรือใช้นิ้วแตะจมูก มั่นใจว่าอีกฝ่ายสิ้นลมแล้ว ถ้าบังเอิญว่ามีแพทย์ผ่านมาบริเวณนี้ ผลชันสูตรคงจะระบุว่าชายตรงหน้าหัวใจวายเฉียบพลัน ไม่มีวิธีฆาตกรรมใดไร้หลักฐานเท่ากับ--ไสยศาสตร์

ศาสตร์ที่สืบทอดกันมาด้วยวัตถุประสงค์ต่างกันไปตามสถานที่บ้างมีไว้รักษาโรค บางที่ฝึกฝนหวังคุ้มกันภูตผี บางแห่งเรียนรู้ไว้เรียกผีป่าใช้งาน แต่เขาศึกษามาโดยมีจุดประสงค์เดียว ใครจ่ายเงิน เขาพร้อมนำร่างไร้วิญญาณของเป้าหมายไปมอบให้

หน้าจอโทรศัพท์มือถือแสดงภาพถ่ายของผู้ตาย จากข้อมูลระบุ

ว่าเป็นพนักงานธนาคารเอกชนแห่งหนึ่ง นอกจากชื่อ ผู้ว่าจ้างยังให้รายละเอียดและแจ้งความต้องการว่าอยากให้เป้าหมายเสียชีวิตโดยมีระดับความทรมานมาน้อยแค่ไหน—เขาทำได้ตามสิ่งเหมือนป้าร้านขายอาหารข้างบ้าน

“บ้าเอ๊ย—ลืมนำถาดไปไว้จนได้” หนึ่งในความต้องการของผู้ว่าจ้างคือต้องการเห็นอีกฝ่ายทรมาน แต่ตอนนี้เป้าหมายตายไปแล้ว

อย่างน้อยต้องมีหลักฐานไปยืนยัน ชายหนุ่มเปิดโหมดยกของโทรศัพท์ กดถ่ายภาพเก็บไว้หารูปในมุมต่างๆ พอให้นายจ้างได้เห็น เมื่อได้ภาพตามต้องการ ข้อมูลจากนายจ้างไม่ใช่สิ่งจำเป็นอีกต่อไป แม้เป็นฆาตกรรมไร้หลักฐาน แต่ถ้าให้เรียกว่ามีอาชญากรรมทำจัดทุกอย่างไม่ให้มีเบาะแสสาวมาถึงได้เป็นสิ่งพึงกระทำ

นิ้วเรียวยาวเหมือนผู้หญิงกดลบข้อมูลในโทรศัพท์อย่างคล่องแคล่ว ไม่กี่วินาทีข้อมูลที่นายจ้างส่งมาให้ไม่เหลือทิ้งไว้ในโทรศัพท์ ภาพถ่าย ข้อมูลส่วนตัว ฐานะทางสังคม อาหารที่ชอบ อาหารที่เกลียด และข้อมูลอย่างอื่นอีกสารพัดบางอย่างได้มาจากนายจ้าง บางเรื่องเขาต้องรวบรวมเอง ยังมีข้อมูลมากเท่าไร วิธีสังหารก็ยิ่งง่าย

งานที่ได้รับมอบหมายเสร็จสิ้น—หลังจากนี้คือภารกิจส่วนตัว

ชายหนุ่มหลับตาพนมมือบิรกรรมคาถา เพียงไม่กี่คำคนตายไปแล้วกลับลุกขึ้นยืน ร่างกายไม่เคลื่อนไหวหากผู้เป็นนายไม่เอ่ยสั่ง สภาพภายนอกยังดูเหมือนตอนเสียชีวิต หน้าผากยังมีเลือดซึม ข้อมือมีรอยจ้ำเกิดจากถูกอมนุษย์บีบกด ดวงตาไร้สีขาว มีเพียงสีดำคล้ายกับนำลูกประคำไปยัดไว้ในปาก เสียงครี๊ดคราดดังอยู่ในลำคอคล้ายกับต้องการทวงความยุติธรรมให้กับตัวเอง

ไร้สาระ---โลกนี้มีความยุติธรรมที่ไหน

“หิวล่ะสิ” ผู้เป็นนายถามพลางเปิดกระเป๋าเบ๊ที่สะพายมาด้วย
ทันทีที่เนื้อดิบขนาดเท่าฝ่ามือถูกนำออกมา อติตพนักงานธนาคารพลัน
พุ่งเข้ามาคุกเข่าอยู่ตรงหน้าประหนึ่งเป็นสุนัขเหื่อง “ใจเย็นๆ ขอแกะปลา
---”

ไม่รอให้เนื้อชิ้นงามหลุดจากพลาสติกห่อหุ้ม สุนัขเหื่องกลายเป็น
หมาหิว สองมือคว้าเนื้อไปฉีกกัดดิบๆ รวากับเป็นสแตกชิ้นเล็กลง คำแล้ว
คำเล่า ฟันบนล่างขบกัดฉีกกระชาก เนื้อที่เตรียมมาดูเหมือนจะไม่พอ
ถ้ามองไม่ผิดเหมือนว่านิ้วก็ยั้วช้ำซ้ายของเจ้าตัวเหมือบถูกกัดขาดกลืน
ลงไปด้วย

“เฮ้ย---ถ้าอยากกินก็ตามมา เดี่ยวจะพาไปกินให้อิ่มเลย”
ชายหนุ่มสะพายเป้ขึ้นปากก่อนลุกขึ้นยืนจากหินใหญ่ที่ใช้ต่างเก้าอี้

เสียงครางในลำคอแทนคำตอบรับ ร่างไร้วิญญาณลุกขึ้นยืนรอ
คำสั่งจากผู้เป็นนาย นอกจากได้เงินจากผู้ว่าจ้าง เขายังได้คนรับใช้ตัวใหม่
งานนี้มีแต่คำว่าคุ้ม ชายหนุ่มเดินออกห่างจากบริเวณลานจอดรถ โดย
มีสาวกเดินตาม ดูเผินๆ เหมือนเขามีชี้เมาเดินตามอยู่ด้านหลัง

“เดินดีๆ เดี่ยวร่างใหม่มันก็พังซะก่อนหรอก” เนื่องจากไม่มีความ
เจ็บปวด สิ่งที่อยู่ภายในไม่จำเป็นต้องทะนุถนอมภาชนะใหม่ จะเดินชน
เสาไฟ หรือเดินให้กิ่งไม้เกี่ยวจนเกิดแผลหาได้ใส่ใจ

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น ไม่แสดงชื่อ แต่หมายเลขบนหน้าจอ
เจ้าของจำได้ดี

“ฮัลโล--ครับ เรียบร้อยสิครับ” เป็นไปตามคาดโทรมาถาม
ผลลัพธ์ “ได้มาครับ เดินตามมาตั๋อยๆ เลย”

เจ้านายข้าเลื่องมอญลูกน้อง ตอนนี้งามจรตัวหนึ่งตกเป็นเหยื่อ ดูท่าจะรอรจนกลับไปถึงที่หมายไม่ไหว หม่าอัปโชคดินพล่าน สีฟ้าตะกุกอากาศหาอิสระพักหนึ่ง สุดท้ายแน่แท้—เลือดทะลักไหลเป็นทางก่อนถูกฉีกด้วยพันกรามแล้วดื่มกินเลือดสดจากปากแผล

“อะไรนะครับ ตอนนี้อยู่ไหน” ชายหนุ่มนัยปากเสียดายของเล่นใหม่ที่เพิ่งได้มา แต่ถ้าปลายสายต้องการเขาก็พร้อมเสียสละ “ได้ครับ ผมจะรีบไป”

เมื่อเห็นเจ้านายวางสาย ร่างส่งกลิ่นเน่าพลันโยนซากหมาที่เพิ่งฆ่าเมื่อครู่ไปข้างทาง ใช้สองมือดันตัวขึ้นยืนรอรับคำสั่ง ริมฝีปากไซกไปด้วยเลือดสุนัขจรมไปครึ่งใบหน้า เสียดายทาสผู้ซื่อสัตย์แต่ถ้าพาไปด้วยคงไปถึงที่หมายไม่ทันเวลา จะเรียกรถก็คงไม่มีคนไหนรับ

“น่าเสียดายนะ แต่ฉันพาแกไปด้วยไม่ได้แล้ว” ชายหนุ่มกล่าวก่อนหันหลังเดินจากไป

ศพเดินได้ทำท่าจะเดินตาม แต่เมื่อก้าวขากลับล้มลง ตั้งแต่ขาขึ้นมาจนถึงเข่า เลื่อนมาจนถึงเอว ค่อยๆ สลายกลายเป็นฝุ่น เวลาเพียงพริบตา ร่างที่เคยมีกลับเหลือเพียงฝุ่นปลิวในอากาศ ดวงตาคือสิ่งสุดท้ายที่หล่นลงพื้น ทันทีที่สัมผัสพื้นหญ้าก้อนสีดำกลับมีสีขาวแทรกขึ้นกลายเป็นดวงตาปกติ สุดท้ายดวงตานั้นพลันสลายหายไป ทุกอย่างกลับเป็นปกติราวกับว่าสถานที่แห่งนี้ไม่เคยเกิดเรื่องอะไรขึ้น—ลุงรับรถยังคงหลับ

ภาพ

พนักงานต้อนรับกล่าวทักทายลูกค้าเข้ามาใหม่ด้วยน้ำเสียงสดใส พลังชีวิตแก้วกาแฟตรงหน้าอยู่หลังเคาน์เตอร์ กลิ่นกาแฟอ่อนๆ ไชยเข้าจมูก กาแฟร้อนส่งเสียงร้องบอกพร้อมเตรียมเป็นวัตถุดิบ แก้อ้อแต่ละตัว มีลูกค้าจับจอง บ้างเปิดโน้ตบุ๊กประชุมงานออนไลน์ บางคนนั่งไขว่ห้าง อ่านหนังสือสบายอารมณ์ เดินผ่านเคาน์เตอร์พบบันไดขึ้นชั้นสอง ระหว่างชั้นมีกรอบรูปเล็กๆ แสดงภาพศิลปะสีตัดกับผนังขาวของร้าน เฟอร์นิเจอร์น้อยเหนือกีฬามีฝุ่นจับเล็กน้อย วัดจากความสูงคงไม่ค่อยได้ทำความสะอาด ริมหน้าต่างมีแก้อ้อวางหนึ่งตัว ชายนั่งตรงข้ามจ้องไว้ให้เพื่อนที่นัดไว้

เวสละ ชายหนุ่มอายุยี่สิบห้าอ่านหนังสือรวมเรื่องสั้นของนักเขียนชาวอังกฤษ อ่านค้างไว้ครึ่งเล่มยังไม่จบ คาดว่าถ้าเพื่อนยังไม่มา วันนี้คงจบเล่ม ตาชั้นเดียวกวาดไล่ตัวอักษรทำความเข้าใจพลางจินตนาการตาม เขาไม่เข้าใจว่าทำไมนักเขียนเรื่องสั้นมักตัดจบแบบห้วนๆ งานเขียนอื่นอย่างน้อยก็มีตอนจบสมบูรณ์ไม่ต้องให้เถียงกันกับกลุ่มนักอ่าน เขาต้องเข้าไปแฝงตัวในเพชรฆาตคนรักเรื่องสั้น หาบทสรุปของเรื่องทีอ่าน

ทั้งที่ปกติเกลียดโลกโซเซียลยิ่งกว่าอะไร

โลกเสมือนที่ไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าสิ่งใดจริงสิ่งใดลวง—อันที่จริงทุกวันนี้โลกนั้นแทบไม่ต่างจากโลกจริงอีกใบ

ชายหนุ่มมองออกไปนอกหน้าต่าง เห็นวิวทะเลสาบขนาดกลางจากน้ำมือมนุษย์ ทำขึ้นเพิ่มมูลค่าให้ร้านกาแฟ จุดขายเรียกลูกค้าให้มาถ่ายรูปเช็คอินอัปๆ ลงโซเซียล แน่نونว่าถ้าติดแฮชแท็กสามารถนำไปเป็นส่วนลดค่ากาแฟได้ รถฮอนด้าซีดีสี่ขาวเลี้ยวเข้ามาบริเวณลานจอด—คนที่เขารอมาแล้ว

พนักงานยกกาแฟที่สั่งไว้มาเสิร์ฟ มอคค่าร้อนบนจานรองแก้ววางลงตรงหน้า ในความรู้สึกรักของชายหนุ่มนอกจากสีเขียวของสวนสาธารณะกลิ่นหอมของกาแฟเป็นอีกอย่างที่ทำให้จิตใจผ่อนคลาย ถ้าวันไหนไม่ได้กินมักปวดหัว รสชาติกาแฟที่ยังเหมือนเดิม กลมกล่อมจากเมล็ดคั่วบดผสมกับช็อกโกแลต กินที่ไหนสุดท้ายต้องมาจบที่นี้

ชายหนุ่มอายุเท่ากันเดินขึ้นมานับชั้นสอง มองเหลียวซ้ายขวาพักหนึ่งก่อนยกมือทักทาย คทา มาสายตามคาด นั้ดสิบโมงเจ้าตัวมักมาสิบเอ็ดโมงเสมอ เวลาคบมานานพอจับทางได้ วันนี้เขามาถึงร้านสิบเอ็ดโมง คทายังสร้างสถิติใหม่มาสิบเอ็ดโมงครึ่ง

ฟรีแลนซ์รับจ้างออกแบบภายในอายุเท่ากันยิ้มกลบเกลื่อนเรื่องมาสาย ผมทรงอันเดอร์คัตแสกข้างเข้ารับรูปหน้ายาวบวกคิ้วโค้งได้รูปสมกับเป็นอดีตเดือนคณะ เสื้อยืดสีขาวกับกางเกงวอร์มสีเทาอ่อนทำให้เจ้าตัวเหมือนนักศึกษามหา'ลัย เวลาคงเป็นคนเดียวที่จะสนิทจนพอรู้ว่าคทาไม่ได้ตั้งใจแต่งตัวเหมือนโอปป้าเกาหลี—เพื่อนแค่ตื่นสาย

“โทษทีเพื่อน มานานหรือยัง” คทาฉีกยิ้ม นั่งลงตรงที่ว่าง

“นานจนกินกาแฟหมดไปแก้วแล้ว” เวสตอบ

“อย่ามาโกหก บนโต๊ะมีกาแฟอยู่แก้วเดียว ไอร์รอนยังอยู่เลย—เพ็งมาละสิ” นักสืบสมัครเล่นสันนิษฐาน

เวสรู้จักกับคทาตั้งแต่มัธยมต้นจนจบมัธยมปลาย ขนาดมหาวิทยาลัยยังตามไปเรียนด้วยกันแค่คนละคณะ ในบรรดาเพื่อนทั้งหมดเขาสนิทกับคทามากที่สุด อาจด้วยเหตุผลว่าคทามีบางอย่างที่เขาไม่มี เวสเป็นคนเงียบๆ คทาร่าเริง เขาซื้อขาย คทาใจกล้า เวลาไปเที่ยวกลางคืนด้วยกันคนที่เข้าไปทักทายผู้หญิงโต๊ะอื่นก่อนและพามาร่วมโต๊ะกันไม่ใช่ใครอื่น—คทาถนัดเรื่องนี้ แม้ว่าทุกวันนี้ทั้งคู่จะเติบโตขึ้น แต่เวลามีปัญหา คนแรกที่เวสคิดถึงคือคทา

“ฉันจะลงไปสั่งกาแฟหน่อยเอาอะไรปะ” คทาบอกว่าเมื่อครู่ตั้งใจเดินขึ้นมาหา ก่อนยังไม่ได้เลือกว่าจะกินอะไร

“แก้วเดียวยังกินไม่หมดเลย”

“นั่นไง—เพ็งมาจริงๆ ด้วย” คทาฉีกยิ้มกว้างเมื่อเป็นผู้ชนะ

หลังคทาได้ลีมอเมิกาโนร้อนผ่านคอ เจ้าตัวพร้อมรับฟังสาเหตุที่เวสนัดพบวันนี้ แม้อ้างว่าคทาเป็นฟรีแลนซ์จึงมีเวลาว่างมากที่สุด แต่ชายหนุ่มหันมาทะเล้นรู้ดีว่าเวลาเวสมีปัญหาคงนึกถึงตนก่อนเสมอ—ครั้งนี้คงนัดมาด้วยเหตุผลเดิม

“นายจำเรื่องที่ฉันเคยบอกได้ไหม”

“เรื่องที่นายชอบกนกพรห้องสองนะเหรอ” คทาแซวพร้อมยกมือบอกให้เขาใจเย็นๆ หน้าตาสีขาวของเพื่อนสนิททำให้เวสเกรงใจไม่ลง แม้อีกฝ่ายจะยกเรื่องเขาถูกผู้หญิงหักอกตอนเรียนมัธยมสามมาพูด

“นายพูดให้ฉันฟังตั้งหลายเรื่องนี่หว่า ฉันจะรู้ได้ยังไงว่านายหมายถึงเรื่องไหน”

“เรื่องที่พ่อบอกให้ฉันไปหางานทำ” เวสะเข้าประเด็นด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“อ้อ—จำได้ ถ้าจำไม่ผิด นายพูดเรื่องนี้กับฉันประมาณสองเดือนที่แล้วใช่ไหม” คทายังคงติดนิสัยจับคางตัวเองเวลาใช้ความคิด

“ถ้าจะเอาแบบแม่นยำก็เจ็ดสิบวันแล้ว” เวสะบอกวันที่เริ่มต้นปรึกษาเรื่องนี้กับคทา นับนิ้วแล้วได้เจ็ดสิบวันพอดี

เวสะเป็นลูกชายคนเล็กของ ปฐม ผู้เป็นพ่อต้องการให้ลูกชายทั้งสี่คนออกไปหางานทำนอกบ้าน โดยย้ำว่าต้องใช้สิ่งที่เรียนมาให้เกิดประโยชน์สูงสุด พี่ชายทั้งสามคนไม่ต้องห่วง พวกนั้นได้งานกันหมดแล้ว คงเหลือเพียงเขา จนพ่อต้องกำหนดเส้นตายให้

“ก็ไม่ว่ากัน นายจบบริหารมาก็ไปสมัครงานบริษัทไหนสักที่ก็ได้” คทานัยปากเมื่อเขาไม่เล่นด้วย เวสะเคยเล่าทุกอย่างให้ฟังหมดแล้ว—สิ่งที่เรียนมาในความหมายของปฐม ไม่ใช่ความรู้ที่ได้จากมหาวิทยาลัย คณะบริหารธุรกิจให้ความรู้เวสะมาสี่ปี แต่สิ่งที่ปฐมสอนให้ลูกชายทั้งสี่คนใช้เวลามากกว่าหลายเท่า ตั้งแต่เวสะจำความได้ เขาหัดท่องบทปริกรรมคาถาก่อนวิธีเรียงรูปประโยค รู้จักมีดหมอลงอาคม ก่อนคัดเตอร์ เห็นภูตมองผีตอนพ่อพาไปป่าช้าก่อนโรงเรียนจะพาไปทัศนศึกษาที่สวนสัตว์

ตำหนักสัพพะสาณะตั้งชื่อตามนามสกุลคือกิจการของครอบครัว พ่อเป็นหมอธรรมมือต้นๆ คนในวงการรู้จักกันดี ไสยศาสตร์มนตร์เขมรทุกบทผ่านปากพ่อมาหมดแล้ว ของไหนว่าแรง ผีไหนว่าดุ พ่อตระเวน

ปราบสยบมานับไม่ถ้วน ของขลังทั่วสารทิศเก็บรวบรวมไว้เต็มजनलंदू พ่อเข้าวงการนี้ตั้งแต่อายุน้อยไม่เบญจเพส จนตอนนี้อีกหนึ่งปีจะอายุครบห้าสิบห้า

โลกยุคนักวิทยาศาสตร์เตรียมจัดทัวร์อวกาศ รัฐบาลผลักดันเรื่องวิทยาศาสตร์เป็นวาระแห่งชาติ แต่ในมุมมืดไสยศาสตร์ยังไม่หยุดพัฒนา มนต์วิเศษๆ ภูตผีพันธุ์แปลกยังมีให้เห็น ปฐมบอกว่าเราสามารถพิสูจน์หาความจริงได้ด้วยวิทยาศาสตร์ แต่ไสยศาสตร์สามารถสะท้อนกิเลสภายใน และสนองตัณหาความโลภของคนให้เห็นได้ด้วยสองตา

โรคแปลกที่วิทยาศาสตร์ไม่สามารถรักษาได้ บางครั้งต้องพึ่งพากรรมวิธีไสยศาสตร์ น้ามนตร์ออกฤทธิ์เห็นผลเร็วกว่ายาปฏิชีวนะ ตะปูหนังควายที่มองไม่เห็นจากเครื่องเอกซเรย์ ผุดแหวกออกมาตามผิวหนัง หลังปฐมร้ายคาถา—ภาพเหล่านี้เขาเห็นมาจนชินตา

“พ่อไม่ให้รับช่วงต่อตำหนักด้วยนะ บอกว่าทุกวันนี้ต้องปรับตัวให้ไปหางานอื่นทำและต้องใช้วิชาที่เรียนมาด้วย” เวสะถอนหายใจ มอคำร้อนหยดสุดท้ายเพิ่งผ่านคอ

ทางด้านเจ้าของอเมริกาโนร้อนเหลืออีกครั้งแก้ว มือยังคงจับอยู่ที่ปลายคาง เสนอความคิดต่างๆ รวมทั้งงานที่ตนคิดออกให้เวสะลองพิจารณา แต่ดูเหมือนว่าศาสตร์ที่พ่อถ่ายทอดให้เข้ากันไม่ได้กับสายอาชีพเหล่านั้น

“ถ้าได้งานไม่ดี พ่อต้องไม่พอใจแน่ๆ ” เวสะบอกว่าเวลาที่พ่อกำหนดใกล้หมดลงแล้ว

พ่อให้เวลาสามเดือน เวสะต้องรายงานผลให้ทราบว่าจะไปทำงานอะไร ใช้ไสยศาสตร์ร่วมกับงานอย่างไรบ้าง

“นี่ถ้าแม่ยังอยู่ พี่บอกว่าพ่อคงไม่เป็นแบบนี้” เวสจะจำไม่ได้ด้วยว่าแม่มีนิสัยอย่างไร เธอจากไปตอนเขาอายุได้สามขวบ แต่คาดว่าแม่คงเป็นคนเดียวที่หยุดความอารมณ์ร้อนของพ่อได้

“แล้วพวกพี่นายทำงานอะไรบ้าง” คทาเพิ่งรู้สึกตัวว่าตนเองไม่ควรถามคำถามนี้

สีหน้าของเวสสะท้อนคำตอบได้ดี แววตาหมดหวัง มุมปากลู่ตกลงลงมลายใจที่พ้นออกทางจมูกคือสิ่งยืนยันว่าพี่ชายทั้งสามคนไม่มีปัญหาแบบเขา

“ว่าไปฉันไม่ได้ไปบ้านนานมากแล้วนะ ที่นั่นยังเหมือนเดิมไหม” คทาขยี้กระดูกอเมริกาในอีกสุดท้ายลงให้เหลือเพียงคราบติดกันถ้วยก่อนเครื่องดื่มจะหมดร้อน

คทารู้เรื่องที่บ้านของเวสเปิดเป็นตึกนักแก้กรรม ตนเคยไปเที่ยวบ้านเวสหน้าครั้งได้ตอนอยู่มัธยม จำได้ว่าห้องที่ปกติสุดน่าจะเป็นห้องของเวส มีหลายห้องที่ตนไม่กล้าเปิดเข้าไป แค่ว่าที่ประดับตามทางเดินไม่อยากคิดว่าถ้าเห็นตอนกลางคืนจะหลอนขนาดไหน หน้ากากประหลาด โหลดองสิ่งที่ไม่รู้ว่าภายในคืออะไร เครื่องเงิน อารูธรูปทรงแปลกๆ เหล่าของสะสมที่ปู่เก็บไว้ แม่เจ้าตัวจะบอกว่าไม่อันตรายแต่น้อยคนนักจะกล้าแตะ เวสบอกว่าของเหล่านั้นยังอยู่ แม่ไม่ครบแต่ยังเหลือเกินครึ่ง บางอย่างเสื่อมสภาพตามกาลเวลา มีของใหม่เพิ่มบ้าง พ่อสะสมของขลังหลายอย่าง ไม่สนใจพระเครื่อง บอกเป็นวัตถุนิยม แต่ของขลังที่พ่อเก็บส่วนมากปลุกเสกหรือหามาด้วยตัวเอง

พ่อเคยบอกเหตุผลว่าทำไมไม่ให้พวกเขาสืบทอดตึกนักต่อ--- ที่นี้เหมือนต้นไม้ถูกตัดรากแก้ว โตมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว คนยุคใหม่ทำ

ไสยศาสตร์เสื่อมโทรม ร่างทรงปลอม ลัทธิประหลาดออกสื่อลงโซเซียลจนหมดความขลัง คนในสังคมมองว่าศาสตร์เหล่านี้คือเรื่องมงายและขบขัน

ความเปลี่ยนแปลงที่พ่อบอกยืนยันได้ด้วยจำนวนผู้เข้ามาในตำหนักน้อยลงอย่างเห็นได้ชัด มีเพียงลูกค้าเก่าที่รู้สึกไม่สบายใจมาขอให้พ่อเปาเคราะห์ปัดรังควาน ครั้งสุดท้ายที่เวสะเห็นพ่อช่วยคนถูกผีเข้าน่าจะราวสี่ปีก่อน เหมือนว่าทุกวันนี้ผียังไม่อยากอยู่ในสังคม เวสะเห็นแววตาเหงาในตาพ่อ จากเคยเกรี้ยวกราดคมกริบตอนบิรกรรมไล่ผี ตอนนี้พ่อเหมือนสิงโตแก่ในกรงขัง บทสวดแต่ละบทส่วนมากเป็นบทปัดเป่าสิ่งชั่วร้ายเล็กๆ ไม่จำเป็นต้องสวดบทใหญ่ไล่ผีบ้าเหมือนตอนเขายังเด็ก

เวสะนึกถึงพี่ชายทั้งสาม นอกจาก อดรรฐ พี่ชายคนโต ทุกคนยังอยู่ที่บ้าน แต่ด้วยหน้าที่และความรับผิดชอบน้อยครั้งจะได้อยู่กันพร้อมหน้า

อดรรฐทำงานเป็นผู้ดูแลบ่อนพนันแห่งหนึ่งแถวสุทิสสาร นักพนันรู้ดีว่าจะเข้าไปเล่นได้ต้องมีคนแนะนำ ความไม่ลงรอยกันระหว่างพี่ชายกับพ่อทำให้พี่คนโตไม่พึ่งพาเงินของครอบครัวมาตั้งแต่เรียนจบมัธยมปลาย ศาสตร์ที่พี่ชายศึกษามาเข้ากันได้ดีกับงานเดิมพันขั้นต่อไป

“พี่นายไม่ได้เรียนแบบเดียวกับนายหรอก” คหาู้แค่ลูกชายทั้งสี่ถูกปฐมนิเทศให้เรียนวิชาไสยเวท แต่เวสะเพิ่งเคยบอกว่าศาสตร์เหล่านี้ถูกแบ่งเป็นสี่สาย

“พิธีกรรมสายจิตบังตา”

“สายอะไรนะ” คทาขอให้เขาทวนอีกครั้ง “จิตบังตา—ฟังแล้วดูงงๆ ยังไงไม่รู้”

“ก็เป็นสายที่ทำให้งงจริงๆ นั่นแหละ” เวสะอธิบายศาสตร์ที่ธรรฐชำนาญ บังตา ควบคุมจิตใจ บั่นประสาท หรือสร้างภาพหลอน ผังรูป ผังรอย เสกของเข้าห้อง สารพัดวิธีช่วยให้เจ้ามือมีชัย ธรรฐทำได้หมด

“พี่เคยทำให้อู๋ครั้งหนึ่งตอนฉันยังเด็ก”

เวสะในชุดนักเรียนเห็นชัดเจนว่าไฟในมือของธรรฐเป็นสองดอกจิก แต่แค่กะพริบตาไฟนั้นก็กลับเป็นสามโพธิ์แดง เด็กชายอายุเก้าขวบขอให้ชายหนุ่มอายุสิบหกทำให้อู๋อีกครั้ง ผู้เป็นพี่หัวเราะก่อนปฏิเสธทิ้งให้เขาลองฝึกฝนเปลี่ยนไฟด้วยตัวเองอยู่หลายเดือน

วิชาของธรรฐคอยรบกวนจิตใจผู้เล่นพนัน ทำให้ไม่มีสมาธิเหมือนมีบางอย่างพัวพันรอบตัว จนต้องถอนตัวทั้งที่กำลังมือขึ้น พี่ชายเคยเล่าให้ฟังว่ามีอยู่ครั้งหนึ่งสร้างภาพหลอนจนนักพนันโวยวายว่าบ่อนนี้มีผี

“แปลว่างานของพี่นายก็ตอบโจทย์ที่พ่อให้ใช่ไหม” คทาเงยหน้าจากมือถือที่ก้มกดอยู่

เวสะพยักหน้า ปฐมพทราบเรื่องที่ธรรฐไปทำงานในบ่อน วิชาไสยศาสตร์สายจิตบังตาเหมาะกับสายงานนี้ แต่ปัญหาไม่ได้อยู่ที่วิชา—พ่อไม่พอใจกับผู้ใช้มากกว่า

“พ่อทะเลาะกับพี่ จนพี่ไม่ได้กลับบ้านมาหลายปีแล้ว” เวสะบอกสถานะปัจจุบันของพี่ชาย ธรรฐออกจากบ้านไปตอนอายุได้สี่สิบ เวลาผ่านมาสิบสองปีเต็ม นับครั้งได้ว่าพี่ชายกลับมาบ้านกี่ครั้ง ล่าสุดที่รู้คือกินนอนอยู่ในบ่อน ฝีมือของพี่ชายถูกใจเจ้าของบ่อน ไม่แปลกจะจัดหา

ที่พักและตำแหน่งให้สมเกียรติ เขาไม่เคยไปที่ทำงานของพี่ชาย แต่ วิรุฬ
พี่คนรองที่เคยไปมาบอกว่าธรรมอยู่ดีกินดี ให้ทุกคนไม่ต้องเป็นห่วง

เลานจ์—สถานทีโศจรอันดับต้นของเหล่านักเที่ยวผู้พอมีฐานะ
คนชอบเที่ยวเลานจ์ต้องมีฐานะระดับหนึ่ง เม็ดเงินสะพัดแต่ละคืนต่อไป
เป็นเลานจ์เล็กๆ ไม่ต่ำกว่าห้าล้าน ส่วนเลานจ์ที่วิรุฬทำงานเด็กนั่งตริ๊งก็
บางคนเข้าร้านตัวเปล่าตอนกลับบ้านได้ขับบีเอ็มก็มีให้เห็น

วิรุฬพี่ชายคนรองทำงานที่ฟอร์เรฟเวอร์เลานจ์ชื่อดังแถวเหม่งจ๋าย
มีชาวจีนถือหุ้นแต่เจ้าของเป็นคนไทย เส้นสายใหญ่ขนาดตำรวจพื้นที่
ไม่กล้ายุ่ง มีเด็กนั่งตริ๊งในสังกัดเกินสองร้อยคน คืนไหนมีปาร์ตี้ลื้อกัน
ว่าผู้หญิงหน้าตาดีในกรุงเทพฯ มาอยู่เหม่งจ๋ายเกินครึ่ง

“อาชีพนี้ น่าสนใจนะ พี่นายชาตคนใหม่” คทาตาเป็นประกาย

“นายรยพจะใช้เงินซื้อพวกเธอใหม่ละ” เวสะบอกค่าใช้จ่าย
หนึ่งคืนที่ต้องใช้ที่ฟอร์เรฟเวอร์ต้องพกไปอย่างน้อยสามหมื่นถึงพอ
ให้เด็กสนใจได้—ถ้าอยากได้เบอร์โทรหรือแลกไลน์อาจต้องมีถึงสี่หมื่น

วิรุฬเรียนศาสตร์เสริมเสน่ห์ เรียกว่าตรงสายงาน ปกติพี่ชาย
คนรองหน้าตาดีกว่าทุกคนในบ้านอยู่แล้ว ยิ่งเมื่อได้มนตร์เสน่ห์หรือ
คาถาสาริกาเดินทองเสริมเข้าไป ใครจะไม่รักหลง งานหลักของวิรุฬคือ
ทำเสน่ห์ให้เด็กนั่งตริ๊ง มอบของขลังให้พวกเธอใช้นุชา ดึงดูดลูกค้า
ให้สนใจ ใครจ่ายหนักวิรุฬก็มอบของดีให้ ตัวท็อปของร้านบางคนไม่
ได้หน้าตาดีมาก แต่โชคดีมีลูกค้ากระเป๋านักถูกใจทำให้สายป่านยาว
มาถึงวิรุฬด้วย นอกจากเด็กนั่งตริ๊ง ลูกค้าบางคนที่รู้จักกันก็ขอลงคิว
ใช้บริการ เสน่ห์เป็นสิ่งที่ใครก็อยากได้ มนต์คาถาหลายบทช่วยให้

คนถูกชะตาตั้งแต่แรกเห็น เรียกเด็กคนไหนมานั่งทำความรู้จักกันเพียง
คืนเดียวสุดท้ายไปจบกันที่โรงแรม—วิรุฬห์ช่วยทำให้ได้

“นี่มันคาสโนว่าตัวพ่อเลยนี่หว่า” คพาทั้งใจฟังเรื่องราวของพี่ชาย
คนนี้ราวกับเป็นนักศึกษากำลังเลกเชอร์ตอนฟังอาจารย์บอกแนวข้อสอบ
“วิชานี้พ่อไม่ถนัดด้วยนะ เห็นว่าพี่แก็เรียนเองจากตำรา” เวสละยอมรับ
ว่าพี่ชายคนรองฉลาดจริง จบการศึกษาคณะแพทยศาสตร์ด้วยคะแนน
อันดับต้น แต่กลับทิ้งอาชีพหมอรักษาคน มาเป็นหมอทำเสน่ห์ เจ้าตัว
บอกว่าหาเงินง่ายกว่าและมีกำไรทางร่างกายเป็นของแถม

“แปลว่าพี่วิรุฬห์เก่งกว่าพ่อสิ”

“เฉพาะสายนี้ละ พี่เขาใช้มนตร์สายอื่นไม่เป็นเลย” เท่าที่จำได้
เวสละไม่เคยเห็นพี่ชายคนรองใช้มนตร์อื่นนอกจากมนตร์เสน่ห์ “พ่อเคย
บอกว่าคนเรียนสายนี้ ถ้าฝึกจนชำนาญจะให้ควบคุมจิตใจคนยังได้เลย”

“แล้วพี่นายทำได้หรือเปล่า”

เวสละไม่มีคำตอบ เขาเคยเห็นพี่ชายพาผู้หญิงมานอนที่บ้านไม่
ซ้ำหน้า ไม่รู้ว่ามาด้วยกรรมหรือมนตราแต่ทุกครั้งที่พวกเขาออกไป
สีหน้าของพวกเขาดูเปี่ยมไปด้วยความสุข---พี่ชายคนรองคงมีของดี
มากกว่ามนตร์คาถา

“ครัวของดีที่สั่งได้แล้วครับ” พนักงานอ่อยพร้อมวางขนมฝรั่งเศส
เคลือบช็อกโกแลตลงบนโต๊ะ

“นายไปสั่งมาตั้งแต่เมื่อไร” เวสละเลิกคิ้วเขาไม่เห็นวาทะลูกออก
จากโต๊ะไปตอนไหน

ขนมอบใหม่หอมกลิ่นเนยจนเวสละเผลอลิ้นน้ำลาย คพาก็มาก่อน

ใช้ส้อมตัดแบ่งครึ่งบอกว่าตนกินไม่หมดให้แบ่งกันกินคนละครึ่ง

“ใช้สแกนคิวอาร์โคด มันสั่งผ่านเมนูตรงนี้ได้” คทาพูดพลาง
เคี้ยวขนมจนแถมตุ้ย “นายต้องเรียนรู้เรื่องอื่นบ้าง ไม่ใช่มองแต่เรื่อง
ไสยศาสตร์อย่างเดียว”

“รู้น่า” เวสะพูดเบาๆ ก่อนรับส้อมจากคทาจิ้มขนมกินบ้าง

“แล้วปักษ์ล่ะ”

“นายจำชื่อปักษ์ได้ด้วยหรือ” เวสะแปลกใจที่คทาจำชื่อพี่ชาย
คนที่สามได้

“ใครจะไปลืมลงล่ะ หมอนั่นกวนตีนจะตาย” คทาพ่นลมหายใจ
ยาวจากจุก สายตามองไปทางคิวอาร์โคดบนโต๊ะ—เหมือนว่าอีกฝ่ายยังไม่
อิ่ม

ปักษ์ พี่ชายคนที่สาม อายุมากกว่าพวกเขาแค่หนึ่งปี ดูภายนอก
เหมือนคนง่วงตลอดเวลา ตอนอยู่โรงเรียนมัธยมถ้าหาปักษ์ไม่เจอใน
คาบเรียนให้ไปหาแถวห้องน้ำ พี่ชายมักไปแอบหลับเป็นประจำ วัตรกรรม
ที่ทำให้คทาไม่ลืมชื่อปักษ์ ถ้าให้เดาคงเป็นเรื่องนิสัยชอบแกล้งและกวน
ประสาท เวสะคิดว่าถ้าปักษ์เป็นคนเรียนสายสตรัสายจิตบังตา โลกคงถึง
กาลปาวสาน มีครั้งหนึ่งปักษ์เคยหลอกให้เวสะกับคทาแข่งกันปีนต้นไม้
พี่ชายรับหน้าที่เป็นกรรมการกดต้นไม้ให้เขารับปีนจนตกต้นไม้แขนหัก
แทนที่จะแสดงความห่วงใยในฐานะพี่ ปักษ์กลับหัวเราะชอบใจ พ่อ
ต้องใช้มนตร์คาถาต่อกระดูกช่วยให้แขนที่หักค่อยๆ สมานกัน คทาว่า
จะจำเหตุการณ์ในวันนั้นได้—ชื่อของปักษ์สลักไว้ในใจไม่ลืม

กระนั้นบรรดาพี่ชายทั้งสามคน เวสะสนิทกับปักษ์มากที่สุด แม้
จะทะเลาะกันหลายครั้งแต่ปักษ์เป็นคนเดียวที่เล่นกับเขามาตั้งแต่เด็ก

คนง่วงๆ ดูเหมือนนอนได้ทั้งวัน แต่กลับมีงานทำก่อนเขา

“นายว่าบริษัททำงานอะไรนะ” คทาเงยหน้าจากจอโทรศัพท์มือถือเมื่อเขาบอกว่าพี่ชายทำงานอะไร “อย่างหมอนั่นนี่นะเล่นการเมือง”

“ฉันไม่ได้บอกว่าคุณเล่นการเมือง” เวสคิดไม่ออกว่าถ้าบริษัทลงเล่นการเมืองจะมีสภาพเช่นไร “มันทำงานกับนักการเมือง”

ปฐมว่าไสยศาสตร์กับสังคมทุกวันนี้ผสมรวมเหมือนกระดาดแผ่นเดียวกัน ทุกสายอาชีพสามารถใช้ไสยศาสตร์เข้าไปผนวกรวมได้ถ้ารู้จักใช้—ศาสตร์นี้ทำให้เกิดผลดีมากกว่าผลเสีย

“ผลดีนั้นเกิดกับตัวเองนะ—ส่วนผลเสียยกให้คนอื่น” เวสเอ่ยประโยคที่พ่อไม่ได้เป็นคนพูด เขาจำกัดความได้ด้วยตัวเอง

“แล้วบริษัทเรียนศาสตร์สายไหนมา”

“มนตร์ทำลาย” เวสบอกว่ามนตร์นี้ตรงตามชื่อ—มีไว้เพื่อทำลายผู้อื่น “อย่างเขาก็เจ็บ ถ้าอย่างหนักก็ตาย”

มนตร์อันตรายที่อยู่ในมือคนอย่างบริษัทยังไม่อาจเทียบกับนายจ้างที่พี่ชายสังกัด เวสไม่แน่ใจว่าตั้งแต่บริษัททำงานกับนักการเมือง คนนี้มาได้ราวครึ่งปี พี่ชายจะสังหารคนด้วยอาคมมาแล้วกี่ศพ

“เมื่อเข้าก่อนออกมานี้ฉันก็เพิ่งถูกพ่อถามว่าได้อานหรือยัง” เวสเล่าสิ่งที่พบเมื่อเข้าไปเพื่อนสนิทฟัง

ก่อนออกจากบ้านเขามั่นใจว่าทิ้งน้ำหนักลงฝ่าเท้าเบาที่สุดไม่ให้พ่อรู้สึกตัวตอนวิปัสสนา แต่เหมือนว่าประสาทหูของพ่อไวเกินมนุษย์

พอร์ด เรนเจอร์สีน้ำเงินคาดว่าเป็นของลูกค้าเล่นออกไปจากบ้าน ปฐมที่น่าจะยังอยู่ในตำแหน่งหน้าบ้านกลับโผล่มาดักหน้าก่อน

เวสະทันได้ก้าวพ้นรั้วประตู

ไ้ทำงานหรือยัง—ปฐุมเอ่ยถาม

อันที่จริงชายหนุ่มจะรีบปรารวดออกนอกประตูไปก็ทำได้ แต่มีโอกาสสูงจะโดนกุมารที่พ้อเลี้ยงไว้มาดักหน้า

“ยังครับ” เวสະตอบ

“พวกพี่แกก็ทำงานกันหมดแล้ว เหลือแค่แกคนเดียวแหละ”
ปฐุมโคลงหน้าเบาๆ “ทุกวันนี้งานมันหายากนักหรือไง”

เวสະอยากตอบกลับไปใจจะขาดว่าถ้าไม่มีข้อกำหนดต้องใช้ไสยศาสตร์ร่วมด้วย เขาสมัครงานเป็นพนักงานกินเงินเดือนธรรมดาไปนานแล้ว แต่เงื่อนไขที่พ้อกำหนดทำให้ขอบเขตงานที่ทำได้เล็กลง—ส่วนมากจะเป็นงานสีเทาเหมือนที่พี่สามคนยื่นใบสมัครไป

“กำลังดูอยู่ครับ เร็วๆ นี่น่าจะได้” เวสະได้แต่หวังว่าเพื่อนสนิทที่นัดไว้จะให้คำปรึกษาได้

“ถ้าเดือนหน้ายังไม่มีข่าวว่าแกได้งานทำ ฉันจะตัดเปียเลี้ยงแกะ”
ประกาศิตสำคัญทำให้เวสະรู้สึกน้ำลายในคอเหนียวขึ้นมา ระหว่างเรียนมหาวิทยาลัยเขาทำงานพาร์ทไทม์ในร้านสะดวกซื้อ รายรับที่ได้แทบไม่พอกับรายจ่าย ค่าเดินทาง ค่าโทรศัพท์ โชคดีที่ไม่มีรายจ่ายใหญ่ๆ บ้านไม่ต้องเช่า ข้าวหากินจากที่ทำงาน พออยู่ได้

ตอนนี้เขาไม่ได้ทำพาร์ทไทม์แล้ว เบี้ยเลี้ยงของพ่อนับว่าเป็นน้ำเลี้ยงสายหลัก ถ้าโดนตัดไปเขาคงต้องกลับไปสมัครงานที่เดิม—ไม่รู้ว่าจะนายเก่ายังรับอยู่หรือเปล่า

๒

ณ

อาคารสามชั้นแถวสุทธิสารดูภายนอกไม่ต่างจากอาคารพาณิชย์ทั่วไป แปะป้ายด้านหน้าว่าเซ็งด่วน มีเพียงคนวงในรู้ว่าประตูด้านหน้าไม่เคยเปิด หากจะเข้าต้องอ้อมไปด้านหลัง วนรถเข้าซอย จอดรถบริเวณลานจอด ประตูเหล็กใหญ่มีคนเฝ้าตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง เปิดให้เฉพาะคนคุ้นหน้าหรือมีลูกค้าประจำแฉ่งมาก่อนเท่านั้น

ชั้นแรกสภาพเหมือนโกดังเก็บของ กล่องบรรจุอุปกรณ์ต่างๆ วางเกะกะให้พอเดินยาก มีฝุ่นประดับรอยหน้าคล้ายท็อปปิงของขนมเพิ่มรสชาติ บางกล่องเป็นเพียงกล่องเปล่าวางขึ้นสูงให้ดูเพิ่มปริมาณ ถัดขึ้นมาชั้นสอง มีประตูกระจกสองชั้น คนเฝ้าอีกสองคน หลังประตูบานนี้คือที่หมายของเหล่าเซียนพนันทั้งหลาย บรรยาอากาศภายในห้องเย็นฉ่ำเครื่องปรับอากาศนับสิบตัวสลับกันเปิด โต๊ะพนันมากกว่าสิบตัวตั้งเรียงราย มีการพนันหลายรูปแบบ มุมหนึ่งวางตู้สล็อตแมชชีนหรือตู้ม้าแข่งแบบลูกทุ่ง เสียงเฮของนักพนันสลับกับเสียงกรีดไฟ ผ่น้ำห้องออกแบบไม่ให้มีเสียงใดเล็ดลอดออกไป—กลัวว่าจะรบกวนเพื่อนบ้าน

ด้านข้างประตูตรงชั้นสองมีบันไดทางขึ้นไปชั้นสาม เขตหวงห้าม

ไม่อนุญาตให้ลูกค้าขึ้น หากมีใครได้รับสิทธิ์อย่างกราบขึ้นชั้นบน หมายความว่าได้กระทำความผิดในชั้นสองจนถูกคนคุมบ่อนลากตัวไป ด้านบนเป็นห้องทำงาน ห้องพักผ่อนของเหล่าเจ้ามือและพนักงาน หากเทียบกับห้องพนันด้านล่างชั้นบนนี้ไม่ต่างจากห้องพักราคาถูก แม้มีเครื่องปรับอากาศแต่ผู้พักต้องทนกับเสียงคำรามของวัตถุโบราณและกลิ่นไม่พึงประสงค์ บางคนอยู่มาตั้งหลายปียังไม่เคยเห็นมีใครมาล้างแอร์ แต่เคยเห็นว่าบางเครื่องมีหนูเข้าไปตายอยู่ด้านใน คงมีเพียงห้องเดียวที่มีสภาพดีกว่าและใหญ่กว่าห้องอื่น

ภายในห้องพักของตระกูลผู้มีตำแหน่งสูงสุดในบ่อนพนันแห่งนี้ ไม่มีเฟอร์นิเจอร์ราคาแพง แต่มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกครบ ที่นอนวางไว้มุมห้อง ตู้เย็นอยู่ถัดมาไม่ใหม่แต่ไม่เรียกเก่า ชายอายุสามสิบสองเจ้าของห้องพึงหลังสบายอารมณ์อยู่บนเก้าอี้ยาวสีขาวเปื้อนเปรอะจนเปลี่ยนสี รับผิดชอบอยู่เหนือหัวพอให้ร่างกายเกิดความอบอุ่น สวมเสื้อเชิ้ตไม่ติดกระดุมแถวรอยสักตรงไหล่ขาวยาวขึ้นมาถึงคอ กางเกงขาสั้นสามส่วน ผมทรงรากไทรไม่ผ่านการเซต ด้านหลังชี้เหมือนปลายขอ เจ้าตัวเห็นว่าไม่มีความจำเป็น ไม่ได้ออกไปข้างนอก ใบหน้าพอมิหนวดเครา โคนครั้งสุดท้ายเมื่อสองวันก่อน สายตาจ้องกับหน้าจอโทรทัศน์มือถือถ่ายทอดชกมวยที่โปรดปรานสลับกับยกขวดเหล้าขึ้นกระดก ก่อนความสุนทรีย์จะถูกขัดโดยลูกน้องคนหนึ่งที่เข้ามาในห้อง หลังจากเจ้าตัวอนุญาต

“มีเรื่องอะไรวะ”

“มีคนโกงพี่”

ป๊อด ชายร่างผอมจนเห็นรอยปุ่มลึกตรงกระดูกไหปลาร้า สูงราว

ร้อยห้าสิบ จัดว่าดีกว่าผู้ชายทั่วไป ตอบสั้นๆ ไร้คำอธิบายก่อนปาดเหงื่อและระบายความร้อนผ่านลิ้น รีบวิ่งขึ้นมาแจ้งข่าวก้าวพรวดขึ้นบันไดที่ละสองขั้น

ดวงตาเจ้าของห้องเปล่งประกายก่อนบอกให้พาตัวคนที่โง่งในบ่อนเข้ามา

คนที่ถูกจับได้ว่าโง่งมีสีหน้าหวาดกลัว ริมฝีปากสั่นระริกมีเลือดไหลคาดว่าคงถูกลูกน้องของธรรฐิตมาก่อนแล้ว---แน่นอนไม่ใช่ฝีมือป๊อด คนแจ้งข่าวสูงไม่พ้นออกคนโง่งด้วยซ้ำ

ธรรฐิตลุกจากเก้าอี้เดินตรงมานั่งยองให้ดวงตาอยู่ระดับเดียวกัน เมื่ออีกฝ่ายเห็นดวงตาใหญ่คมกริบของเขาถึงกับอ๋อนวอนไม่เป็นภาษา ความรู้สึกคงประหนึ่งถูกโยนเข้ามาในกรงสิงโต

“ปล่อยผมไปเถอะนะครับ ผมสัญญาว่าจะไม่มาเหยียบที่นี่อีก” ดูแล้วอีกฝ่ายน่าจะอายุมากกว่าธรรฐิต แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าและนาฬิกาแบรนต์เนม—นาฬิกาข้อมือที่เป็นของก๊อป มองปราดเดียวก็รู้ ผู้ดูแลบ่อนอย่างเขามีหน้าที่ตีราคาจับจำนำของที่ลูกค้าเล่นเสีย จำเป็นต้องศึกษาเรื่องพวกนี้ไว้บ้าง

“อ้าว—อย่าเพิ่งรีบสารภาพสิ เวลาแบบนี้ต้องยืนยันกรานว่าตัวเองไม่ได้โง่งนะ” ธรรฐิตก็ยิ้มกว้างก่อนลุกขึ้นยืนและให้ลูกน้องอธิบายว่าชายคนนี้โง่งยังไง

“มันช้อนไฟ” ป๊อดยื่นไฟที่บอกว่าคันตัวได้ให้ธรรฐิต

“โดนจับได้ง่ายๆ แบบนี้แปลว่าเป็นมือใหม่สินะ” ธรรฐิตพลิกตรวจสอบไฟไปมา ไม่ต่างจากไฟปกติ “แต่กฎก็ต้องเป็นกฎนะครับ มันไม่แบ่งแยกว่าเป็นมือใหม่หรือมือเก่าหรอก”

ธรรมบอกว่าเขาไม่มีอำนาจตัดสินใจว่าจะลงโทษอย่างไร ก่อน
กดโทรศัพท์ไปหาเจ้าของบ่อน

“ครับๆ งั้นก็ผมจัดการตามเดิมเลยละกันนะ” ธรรมกดตัดสาย
สีหน้าของผู้ดูแลแสดงออกถึงความกลัดกลุ้ม “เฮ้อ—ผมโดนด่าเลยว่า
เรื่องแบบนี้ต้องโทรไปรบกวนอีก”

ธรรมบอกให้ลูกน้องจับคนที่กล้าโกงในบ่อนกดหัวแนบกับพื้น
ป้อนคนเดียวไม่มีแรงพอ ตะโกนตามเพื่อนมาช่วยอีกสอง ไม่สนใจว่า
อีกฝ่ายจะขอร้องหรือยื่นข้อเสนอนออย่างไร เจ้าของห้องเดินไปบริเวณ
ตู้เล็กๆ ใต้อย่างหัวเตียง หยิบโหลทรงกลมความสูงราวหนึ่งคืบมา
เปิดฝา ดินสื่อน้ำตาลเข้มมีเศษหญ้าติดอยู่ ใช้สองนิ้วบีบให้เป็นลูกกลม
ขนาดพอๆ กับยาเม็ดลูกกลอน ระหว่างเดินเข้าหาเป้าหมาย ธรรมสวด
บริกรรมคาถาแล้วบอกให้ลูกน้องทำให้ผู้ถูกกดหัวอ้าปาก

“อิตติภขรา นามะโนหติ เอहि พันธัง —”

“ไม่! อย่า!” ไม่มีคำพูดใดอีกเมื่อก่อนดินถูกยัดเข้าปาก

ลูกน้องที่กดหัวไว้ปล่อยมือตามคำสั่ง ชายช่อนไฟพยายามใช้นิ้ว
ล้วงให้อาเจียนแต่ไม่เป็นผล ก้อนดินที่อยู่บริเวณลำคอกลายสภาพมี
ชายื่นออกมาคล้ายกับแมลงก่อนวิ่งไหลลงไปตามลำไส้ ผั่งตัวเข้าไปใน
กระเพาะอาหาร ธรรมรับรู้ได้ว่ามนตร์ยาสั่งเป็นสังขยาสัมฤทธิ์ผลแล้ว

“ออกไปได้แล้ว” เจ้าของห้องโบกมือให้ลูกน้องออกไป แต่กลุ่มลูก
น้องขออยู่ดูผลลัพธ์ ธรรมได้แต่ถอนหายใจกับลูกตื้อของลูกน้อง “พวก
เจ็งจะแอบซื้ออีกแล้วละสิ”

“พวกผมอยากดูต่างหาก มนตร์ของลูกพี่ลูกพี่ก็ไม่ใช่”

ชายโง่ไฟเริ่มมีสภาพเหมือนคนคลั่งยา มือสองข้างกำหมัดชก

เข้าที่หน้าและท้องของตัวเอง ไม่มีที่ท้าวว่าจะหยุดหรืออ้อมแรง แม้เลือดจะกระเด็นหรือมือจะแตก กระทั่งธรรฐสั่งให้หยุด เจ้าตัวจึงหยุดการเคลื่อนไหว นั่งคุกเข่าหมดแรงอยู่ที่พื้น

“ห้องกูเปื้อนหมดเลย” ธรรฐบ่น

สิ้นเสียงของธรรฐ เจ้าของเลือดทั้งตัวลงใช้ลิ้นเลียเลือดของตัวเองจนพื้นบริเวณนั้นไม่หลงเหลือคราบสีแดงให้เห็น สร้างความขบขันให้กับเจ้าของห้องและผู้ชมเป็นอย่างมาก

“พอใจพวกเอ็งหรือยังวะ” ธรรฐถามเหล่าผู้ชม

“จริงๆ ก็อยากดูอีกนะครับ” ป๊อดตาเป็นประกายจ้องผู้ถูกยาสั่งไม่กะพริบ “แต่แล้วแต่ลูกพี่เลยถ้าพอแล้วเช็กบิลเลยก็ได้ครับ”

ธรรฐกระดกเหล้าที่เหลือจนหมดก่อนปาดขูดลงพื้นแตกกระจาย ชายโง่ไฟคลานเข้าหาไม่สนว่าเขาหรือแขนของตัวเองจะถูกเศษแก้วกรีดเป็นแผล หลังคว้าได้เศษแก้วขนาดเหมาะมือแล้วแทงคมแก่นั้นเข้ากลางคอตนเอง คุกคดตัวลงกับพื้นไม่ให้เลือดกระเด็น ร่างผอมบางสิ้นกระดูกอยู่พักหนึ่งก่อนนอนคว่ำแน่นิ่ง

ผู้ดูแลบอกให้ลูกน้องไปช่วยกันเก็บศพและเช็ดเลือดก่อนที่มันจะไหลเลอะห้อง--ไม่ยากหากคนมาเสียเลือดอีก ลูกน้องรีบลากร่างไร้วิญญาณออกไปกำจัดตามขั้นตอน เหลือไว้เพียงเจ้าของห้องที่มองคราบเลือด ดวงตาเผยถึงความภูมิใจในผลงานของตัวเอง

เวลาล่วงเลยเที่ยงเกือบบ่ายคหาคิดจะสั่งอาหาร แต่เวสะบอกให้ช่วยหาทางแก้ปัญหาของเขาก่อน คหาลองไล่ศาสตร์ที่พี่ของเวสะเรียนมา ก่อนถามว่าเขาเลือกเรียนศาสตร์ไหน

“ฉันเรียนสายปกป้อง” เป็นอีกครั้งที่คำตอบของเวสะทำให้คหาสนใจ ดูจากหน้าตาเพื่อนสนิทมีคำถาม คิ้วขมวดแทบชนกันเจ้าตัวคงอยากให้เขาอธิบาย

“นายสร้างพวกบาร์เรียร์หรือฮิลเลือดได้หรือ” คหาตีความคำว่าปกป้องคงเหมือนตัวเอกในภาพยนตร์หรือเกมออนไลน์ จนเขาต้องรีบปฏิเสธ

“ไม่ใช่ปกป้องแบบนั้น”

“ฉันนายก็คงเรียกภูตผีมาปกป้องคุ้มครองได้”

ก่อนที่จะจินตนาการของคหาจะไปไกลกว่านี้ เวสะรีบอธิบายว่า ศาสตร์สายปกป้องที่เขาเรียนมาคืออะไร

มนตร์ขมรแบ่งทั้งหมดเป็นสี่ศาสตร์ จิตบังตา เสริมเสน่ห์ มนต์ทำลาย และปกป้องถอนของ—ศาสตร์ที่เขาเรียนคือศาสตร์สุดท้าย เวสะถามคหาเคยได้ยินคำว่า—ลมพัดลมเพหรือผีเข้าไหม แนนอนเพื่อนสนิทพยักหน้า ศาสตร์ที่เขาเรียนมีไว้รับมือกับเรื่องพวกนั้น เป็นศาสตร์ที่ลุ่มหมอธรรมชื่อดังถนัดที่สุด

“โดยมากลมพัดลมเพหรือเสกของเข้าห้อง จะเป็นวิชาที่พวกคนเรียนสายจิตบังตากับมนตร์ทำลายใช้กัน” เวสะอธิบาย “มนตร์ที่ฉันเรียนเอาไว้แก้เรื่องพวกนั้น”

“ฉันแบบนี้นายก็เก่งกว่าพี่ของนายสิ” ดวงตาของคหาเป็นประกายคล้ายกับนักมวยที่ตัวเองเดิมพันอยู่กำลังได้เปรียบ

เวสะส่ายหน้า ไสยศาสตร์แบ่งเป็นหลายระดับ มนต์ปกป้องที่เขาเรียนจัดว่าเป็นมนตร์สายขาว หากหมายต่อกรกับไสยศาสตร์สายดำจะต้องมีตะแบงแกร่งกล้ากว่า พี่ชายทั้งสามคนฝึกมนตร์ที่เรียนมาอย่าง

ข้าของ ถ้าไม่ใช่ระดับพ่อคงแก้ทางวิชาของพี่ๆ ไม่ได้

“แต่ยังงั้นพวกเราก็เป็นพี่น้องกันคงไม่ทำของใส่กันหรอก”

เวสสบอกว่าตอนลูกๆ อายุได้เจ็ดขวบ พ่อจะกางตำราทุกอย่างที่มีให้เลือกว่าจะศึกษาด้านใด ห้ามซ้ำกัน อาจเป็นโชคดีหรือพ่อตั้งใจ ศาสตร์วิชาที่มีทั้งหมดสี่สาย พ่อมีลูกสี่คน เลือกรับไปได้คนละศาสตร์พอดี เขาเห็นพี่เลือกเรียนวิชาไปที่ละคน ผิดแผนโดยมีพ่อประกบอยู่ข้างๆ เห็นความก้าวหน้าพัฒนา แนนอนรวมทั้งความผิดพลาด จนกระทั่งเขาอายุถึงเกณฑ์—ไม่มีสิทธิ์เลือก วิชาเดียวที่เหลืออยู่คือศาสตร์ปกป้อง

“นายได้วิชาเหลือเลือกว่างั้นเถอะ” คทาสรุปได้ตรงประเด็น “คิดถึงตอนลงวิชาเลือกที่มหา’ลัยเลยนะ สาขาอื่นเต็ม เลยต้องมาเลือกสาขาที่คนเขาไม่เรียนกัน”

เวสสแค้นหัวเราะ สิ่งที่คุณพูดถูกต้อง เขาไม่มีสิทธิ์เลือกวิชา แต่กลายเป็นว่าวิชาที่เหลืออยู่คือสิ่งที่เขาอยากเรียนตั้งแต่นั้น

“เอาจริงดิ—นายอยากเรียนมนตร์ที่ให้ประโยชน์กับตัวเองไม่ได้เนี่ยนะ”

คทาไม่ใช่คนแรกที่บอกว่าเขาเลือกเรียนสิ่งที่ไม่เกิดประโยชน์ ธรรมชาติบอกวามนตร์ปกป้องเหมือนเชือกที่ถูกคลายปม จุดเหยียบยัดหยุดพักไม่มี ใช้งานอะไรไม่ได้ถ้าไม่เกิดปัญหา ทุกครั้งที่ใช้ผู้ได้ประโยชน์คือคนมาขอให้ช่วย ยังมีเงื่อนไขว่าห้ามเรียกเงินตอบแทนเกินสมควร มนตร์ปกป้องยิ่งห่างไกลกับคำว่าวิชาสร้างเนื้อสร้างตัว คนที่เห็นชอบวามนตร์ขาวคือวิชาจำเป็นที่สุดของผู้ศึกษาไสยศาสตร์คงมีเพียงผู้เชี่ยวชาญมนตร์ปกป้องอย่างปฐุม

เวสสเล่าถึงความประทับใจครั้งแรกที่ทำให้ตั้งใจว่าหากเขามี

โอกาสตัดสินใจเลือก เขาก็เลือกเรียนศาสตรวิชาเนี้

ย้อนกลับไปตอนอายุได้เจ็ดขวบ เวสกลับจากโรงเรียนกำลังจะขึ้นห้องทำการบ้านตามปกติ เสียงร้องเหมือนคนถูกมีดกรีดทำให้เขาไม่กล้าขึ้นชั้นสอง เดินออกไปทางห้องทำพิธีของตำหนัก พ่อในชุดขาวทั้งตัวนั่งขัดสมาธิหน้าชายคนหนึ่ง ชายคนนั้นมองพ่อด้วยแววตาอาฆาต น้ำลายไหลหล่นแหมะลงพื้น ท่อนบนเปลือยมีเพื่อนพามาสองคนกดแขนไว้คนละข้าง

“กดให้แน่นๆ” พ่อสั่งสองคนที่ขนาบข้างคนถูกมีดเข้า ปากชมพูขมิบร่ายมนตร์ก่อนยกขันทองเหลืองข้างกายอมน้ำปลุกเสก “มาราติ เระกะมะภิยมิตะสัพพังรุตตัง โหมัมปะนา —”

เสียงโหยหวนที่เวสได้ยินดังอีกครั้ง เมื่อพ่อพนน้ำมนตร์เป็นละอองปะทะร่าง สองคนที่กดไว้บอกว่าคนถูกมีดเข้าแรงเยอะจนจะกดไว้ไม่อยู่ พ่อหยิบมีดหมอขนาดความยาวราวหนึ่งฝ่ามือพนเคลือบด้วยน้ำมนตร์ ตอนแรกเวสคิดว่าคงมีเสียเลือด แต่ปฐมเพียงใช้มีดหมอได้ไปตามศีรษะเลื่อนลงมาปา ไหลไปทางแขน วนแบบนี้สองรอบ ร่างที่สิ้นและอาละวาดค่อยๆ สงบลง

แม้ยังเด็กแต่เวสมั่นใจว่าเห็นละอองบางอย่างลอยออกจากร่างของคนที่ถูกมีดเข้า คล้ายควันแต่เป็นเม็ดฝุ่นชัดเจนกว่า ซ้ำมันยังลอยรวมกันเป็นรูปเหมือนหัวกะโหลกก่อนสลายไป เหตุการณ์ในครั้งนั้นทำให้เวสมองปฐมเหมือนเป็นซูเปอร์ฮีโร่ ชายสามคนที่มาขอความช่วยเหลือยกมือไหว้ขอบคุณมอธรรมครั้งแล้วครั้งเล่า ปฐมบอกวิธีดูแลตัวเองหลังไล่ผีให้ทราบก่อนกำชับว่าอย่าไปกระทำลบหลู่ซ้ำแบบเดิม ไม่เช่นนั้นครั้งต่อไปตนจะไม่ช่วย

“นายพูดซะพอคู่เท่าเลย” คทากำลังมีความสุขกับน้ำมะพร้าวปั่นที่เพิ่งสั่งขึ้นมาอีกรอบ “นายจำได้หรือเปล่าว่าเรารู้จักกันมากี่ปีแล้ว”

เวสะนั้นบ่นคร่ำวๆ —น่าจะสิบสองปี

“ใช่ นายโกหกฉันไม่ได้หรอก” คทาวางแก้วมะพร้าวปั่นลงบนโต๊ะ “บอกความรู้สึกจริงๆ ของนายมาดีกว่า”

เวสะนั้นยิ้มแห้งก่อนบอกว่าถ้าให้พูดความจริง เขาไม่อยากจะเรียนไสยศาสตร์ไม่ว่าสายไหนทั้งสิ้น เขามองว่าศาสตร์นี้ไม่เหมาะกับตัวเอง มนตร์ปกป้องไม่จำเป็นต้องมีถ้าโลกนี้ไม่มีมนตร์ใช้ทำร้ายคนอื่น พ่อบอกว่า—มีคนทำ ต้องมีคนแก้ ถ้าเช่นนั้นทำไมไม่ตัดปัญหาตั้งแต่ต้น ไม่ต้องฝึกคนทำ เราก็ไม่ต้องฝึกคนแก้ ปล่อยทิ้งไว้วิชานี้ก็จะหายสาบสูญไปเอง

“ทำไมนายไม่บอกแบบนี้กับพ่อล่ะ”

“ถ้าบอกไปคงโดนตบ” เวสะหัวเราะในชะตากรรมของตัวเอง

“ว่าไปตั้งแต่เรียนมานายเคยได้ช่วยคนถูกผีเข้าบ้างหรือยัง”

คทายกตัวอย่างนักเรียนแพทย์ระหว่างเรียนยังต้องมีทดสอบผ่าตัดอาจารย์ใหญ่ หรือออกตรวจคนไข้ ตนคิดว่าไสยศาสตร์คงไม่ต่างกัน ผู้เรียนน่าจะต้องเคยลงสนามจริงบ้าง เวสะบอกพวกพี่ชายเคยทดลองใช้สิ่งที่เรียนมากับเป้าหมายที่ผู้ว่าจ้างต้องการ โดยพ่อเป็นคนเลือกงานให้และคอยกำกับอยู่ข้างๆ ครั้งแรกอาจไม่สำเร็จ แต่พ่อคอยช่วยเหลือทำให้ไม่เสื่องาน

ตำหนักสัพพะสาธนะไม่ได้เปิดไว้ช่วยผู้คนเพียงอย่างเดียว ปฐุมไม่ได้เชี่ยวชาญเฉพาะมนตร์ขาว ศาสตร์อื่นอีกสามสายเจ้าของตำหนักมีองค์ความรู้ไม่น้อยไปกว่ากัน ทำเสน่ห์ ลงของ เสกของเข้าห้อง หรือแม้แต่ปรุงยาสั่งเป็นยาสั่งตาย พ่อทำมาหมด อันที่จริงต้องบอกว่ารายได้

หลักของครอบครัวมาจากศาสตร์มนตร์ดำด้วยซ้ำ เนื่องจากสามารถเรียกรับค่าตอบแทนได้เต็มที่ หากเป้าหมายจัดการได้ยาก ปฐมยังเรียกเงินสูง แน่نونว่าผู้ที่ขัดประโยชน์ด้านธุรกิจย่อมคุ้มค่าที่จะลงทุนจ้างวานหมอผีให้ลงมือสังหาร--ว่ากันว่าศาสตร์นี้ลงมือแล้วไม่เหลือหลักฐานไว้ให้ตามตัว

พ่อบอกว่าจัดการเป้าหมายด้วยมนตร์ดำไม่ยาก ผิดพลาดไปก็ทำใหม่ แต่การช่วยคนด้วยมนตร์ปกป้องต้องไม่เกิดคำว่าผิดพลาด ถ้าผิดขั้นตอน หรือเกิดเหตุการณ์ไม่คาดคิด ผู้ถูกช่วยอาจทรมานและเสียชีวิต ยิ่งถ้าโดนพวกล้างจืดอาจคลั่งทำร้ายคนรอบข้าง ช่วงเวลาตอนของจึงจำเป็นต้องใช้สมาธิและทำตามขั้นตอนอย่างถูกต้อง

“ฉันยังไม่เคยทำด้วยตัวเอง ส่วนมากจะเป็นลูกมือพ่อ” เวสะสรุป

“แล้วลงสนามจริงมาก็ครั้งแล้ว”

“ก็หลายครั้งนะ ช่วงสามปีที่ผ่านมามีฉันก็ช่วยพ่อทำงานตลอด” คทาเพิ่งรู้ว่าทำไมเวลาโทรหาบางครั้งเวสะไม่รับสาย แต่เจ้าตัวบอกว่าส่วนมากเป็นงานเตรียมอุปกรณ์หรือซ่อมแซมของขลังที่เสียหายมากกว่าอย่างที่เคยมอบไปพักหลังแทบไม่มีงานเข้ามาที่ตำหนัก

เพื่อนสนิทขอให้เวสะยกตัวอย่างคนโดนของที่เขาเคยอยู่ในเหตุการณ์ ตนเริ่มอยากรู้แล้วว่าผู้ช่วยของหมอธรรมต้องทำอะไรบ้างเพื่อเกิดไฉนเดียวงานที่เข้ากับศาสตร์เรียนมาได้เวสะทบทวนความทรงจำตลอดสามปีมีคนมาขอให้ปฐมช่วยเหลือไม่มาก บ้างโดนเสกของเข้าท้อง โดนยาสั่งให้เป็นบ้าใบ้ หนักข้อถึงขนาดโดนสั่งให้ยกมรดกให้คนที่ไม่รู้จัก

เวสะเชื่อแล้วว่าไสยศาสตร์กับสังคมเติบโตไปพร้อมกัน ยิ่งจิตใจ

มนุษย์เสื่อมโทรมไสยศาสตร์จะยิ่งเฟื่องฟูเศษที่เวสสะยกมาแล้วให้คทาฟัง เป็นกรณีแปลกที่สามปีเขาพบเพียงครั้งเดียว คนโดนของมาขอให้พ่อช่วยเอาดินออกจากห้อง

“ดิน” คทาเลิกคิ้ว “ดินที่เราเหยียบๆ กันเนี่ยนะ”

เวสสะปฏิเสธว่าชายคนนั้นไม่ได้กินดินเข้าไปเหมือนที่คทาบอก ดินที่พ่อทำให้คายออกมาพอบอกว่าเป็นดินเจ็ดป่าช้า น้อยคนนักจะมีในครอบครอง หมายความว่าต้องมีหมอรรถมนคนอื่นที่มีฝีมือไม่แพ้กัน เป็นผู้รับงานนี้

เวสสะบรรยายสภาพดินที่คนโดนคายออกมาชัดเจนจนคทารู้สึก ไม่อยากอาหารมือเหี่ยว กลิ่นเน่าเหม็นของศพผสมเป็นเนื้อเดียวกับดิน เหนียวเหนียวเหมือนเสลดของคนไข้ สีดำปนน้ำตาลมองแล้วเหมือนกองมูลสัตว์ขนาดใหญ่ ชายคนนั้นต้องอาเจียนออกมาถึงสามรอบกว่าจะหมด

“พอๆ ฉันขอแคนเชิลช็อกโกแลตเค้กที่สั่งไปก่อนนะ” คทาทำหน้าเหมือนจะอ้วก “แล้วนี่เมื่อไรนายจะลองช่วยคนโดนของด้วยตัวคนเดียวล่ะ”

“ทำไมพูดเหมือนว่าฉันจะหาคนโดนของได้ง่ายๆ ” ไสยศาสตร์มีมากจริง แต่ใช้ว่าคนโดนของจะพบเจอได้ทั่วไป ไม่เหมือนผู้ป่วยที่มีอาการก็ไปโรงพยาบาล คนพวกนี้บางที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าถ้าโดนของจะต้องไปที่ไหน “ความจริงฉันว่าเปิดตำหนักก็ดีแล้ว มันเข้ากับศาสตร์ที่ฉันเรียนมาที่สุด”

“เท่าที่ฟังมา ฉันก็คิดว่าอาชีพที่เหมาะสมกับนายมากที่สุดก็ต้องเป็นตำหนักหมอรรถมนนั่นแหละ” คทารับเค้กช็อกโกแลตจากพนักงานมา

วางไว้ตรงหน้า—ยกเลิกไม่ทัน

“เอาเป็นว่านายช่วยฉันหางานทำหน่อยสิ” เวสเซอร์้องเพื่อน
ผู้เป็นทุกอย่างตั้งแต่สมัยเรียน

“ก็ต้องเป็นฉันสินะ—เอาเถอะ เดี่ยวจะลองหาวิธีดู” คทาบอก
จะลงไปให้พนักงานช่วยห่อเค้กกลับบ้าน ดินเจ็ดป่าช้าทำให้ตนไม่รู้สึกละ
อยากอาหารแล้ว ตอนแรกจะลองกินแต่กดซ้อนลงไปคล้ายเห็นภาพ
กำลังตกดินไม่มีผิด

เสียงโทรศัพท์มือถือของเวสเซอร์ดังขึ้น หน้าจอแสดงชื่อหนึ่งใน
พี่น้อง—ปั๊กซ์

“ฮัลโล—เวสอยู่หรือเปล่า” พี่ชายอายุห่างหนึ่งปีถามทันที
เมื่อเขากดรับสาย

“อยู่กับเพื่อน” ความเป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เด็กมากกว่า
พี่ชาย คำพูดของเวสเซอร์ไม่ต่างจากพูดกับเพื่อน

“พอจะมีเวลารว่างไหม อยากให้นายมาช่วยงานหน่อย”

“ช่วยงาน”

“ใช่—เดี๋ยวจะแชร์โลเคชันไปให้ละ รีบมาหน่อยแล้วกัน”

ปั๊กซ์ยังคงเป็นปั๊กซ์ พี่ชายไม่สนว่าเขากำลังทำอะไรอยู่ ความต้องการ
ของตัวเองมาเป็นทีหนึ่งเสมอ แต่ถึงกระนั้นลึกๆ เวสเซอร์สนใจงานที่ปั๊กซ์
อยากให้เขาช่วยคืออะไร

“ปั๊กซ์ว่ายังไง”

“ตามให้ไปช่วยงานนะ”

“ช่วยงาน” เวสเซอร์าะมุ่ปากปฏิกิริยาตอบสนองของคทา
ไม่ต่างจากเขา “งานอะไร”

“ไม่รู้เหมือนกัน เอาไว้ช่วยเสร็จแล้วจะบอกแล้วกัน” เวสะขอตัวไปช่วยงานปักษ์ตามโศคนันที่พี่ชายส่งมาให้ทางไลน์

“ไปไหนล่ะ ให้ไปส่งไหม” คทาบอกว่าอ๊แก่ของตนยังพร้อมรับใช้เวสะเหมือนเดิม

เวสะจำได้ว่ารถฮอนด้าของคทาสภาพเป็นเช่นไร คทาใช้คันนี้ตั้งแต่เรียนมัธยมปลาย เพื่อนในกลุ่มเคยใช้อ๊แก่ไปตะเวนดูบ้านผี ขับนหินผีเกือบพังหลายครั้ง ตอนนั้นเขารู้สึกว่าเป็นเรื่องน่าเบื่อ ของแบบนี้เห็นมาตั้งแต่เด็ก สถานที่ที่เพื่อนไปส่วนมากมีแต่ขาลือไม่ค่อยมีของจริง แต่จำต้องไปไม่อย่างชัดจนถูกแยกออกจากกลุ่ม คทาบอกจะเปลี่ยนรถมาหลายครั้ง แต่ทุกครั้งทีนัดเจอกันก็เห็นว่าเพื่อนยังขับคันเดิม

“ไม่เป็นไรดูแล้วฉันไปเองง่ายกว่า” เวสะบอกว่าจากที่นี่ไปปลายทางนั่งแท็กซี่ประมาณครึ่งชั่วโมง “ฉันฝากนายเรื่องหางานด้วยก็แล้วกันนะ”

“โอเค—ถ้ามีความคืบหน้าเดี๋ยวจะติดต่อไปนะ ฝากทักทายปักษ์ด้วย”

เวสะเดินลงมาหน้าร้านพอดีกับรถแท็กซี่ที่เขาเคยเรียกมาถึงระหว่างที่รถเลี้ยวออกไปเขามองสิ่งที่ปักษ์ส่งมา หนึ่งภาพ หนึ่งข้อความ ภาพชายคนหนึ่งถูกเชือกมัดมือไขว้หลังไว้

ข้อความเขียนระบุ—น่าจะโดนของ ช่วยหน่อย

“ของขลัง”

เป็นเรื่องราวที่ผสมผสานไสยศาสตร์ไทย
เข้ากับโลกปัจจุบัน ถ่ายทอดผ่านตัวละครที่ใช้เวทมนตร์
ในเส้นทางที่แตกต่างกัน มันคือการต่อสู้ระหว่าง

ศาสตร์แห่งการปกป้อง

กับ

ศาสตร์แห่งการทำลาย

สุดท้ายแล้ว “เวสະ” จะเลือกทางไหน?
และเขาจะรอดพ้นจากเงามืดของไสยเวทได้หรือไม่?”

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปี ขึ้นไป

นกดลองอ่าน

www.booktime.co.th

@booktime